

SALA DE EXPOZIȚII
A ATENEULUI ROMÂN
STR. FRANKLIN 1-3

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

SALONUL UMORIȘTILOR '68

DESCHISĂ ZILNIC
ÎN TRE ORELE 11-19
LUNI ÎNCHIS

IUNIE-IULIE 1968

artistica

OAMENI, PLANTE, LUCRURI

DIN CREIONĂRILE UNUI STILOU

● Originea mea, datează din timpul vârstei de piatră. De-aceea, tata a fost condei de piatră și mama tăbliță de ardezie.

● Buffon a spus că «stilul e omul». Inexact. Stiloul e omul.

● Gisca a dat literaturii, posibilitatea să se umfle în... pene.

● Un stilou bun scrie oricum, dar nu orice.

● Stiloul cumsecade n-are pete în... existență.

● Nu uitați că — în afară de scris — stiloul mai și semnează.

● Poți să scrii cu cel mai scump stilou din lume. Dacă n-ai condei, e tot degeaba.

● Nu oricine poartă stiloul în buzunarul de la piept scrie din inimă.

● Stiloul care dă chix, se numește «pics».

● Ce nu-mi place la creioane, este că sint prea de lemn-Tănase.

● Unele stilouri, în loc de cerneală, scriu cu fiere chiar dacă nu au... bilă.

● Când mina e de aur, penița poate fi de tinichea.

● Stiloul scriitorului trebuie să aibă rezervor bun și scriitorul rezerve suficiente.

● Cu același stilou, poți să semnezi victorii și să iscălești capitulări.

● Stiloul scriitorului e cel mai mare flecar din lume. Spune tuturor, în gura mare, tot ce-a gândit acesta, în secret.

● Stiloul prostului, pătează hirtia.

● Hirtia pe care scriu poate fi deopotrivă cimitirul vorbelor, câmpul lor de luptă sau grădina lor de lauri.

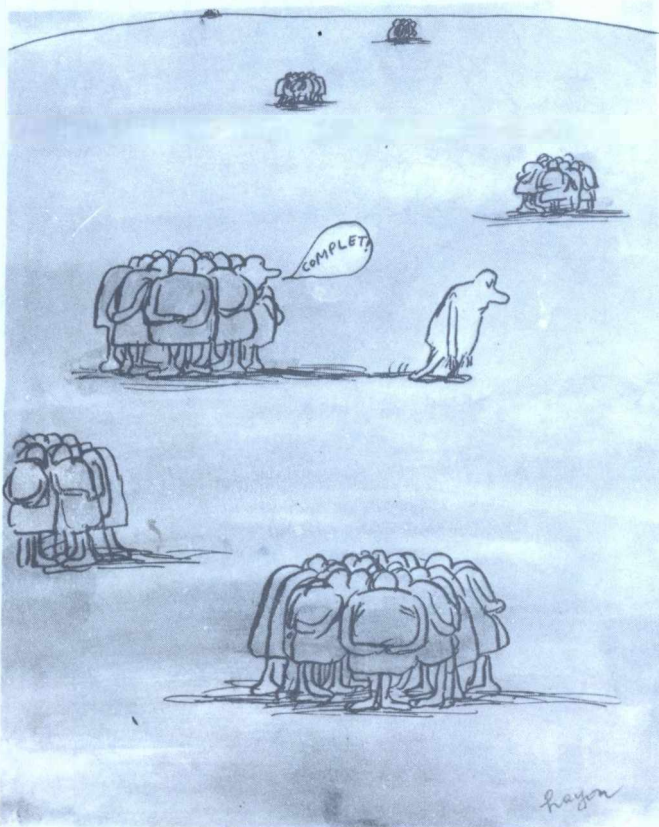
● Penița e ca pisica. Și cea mai blindă poate să zgirie rău.

● Pana, face... panașul.

— Și cum îți spuneam, la musacaua de vinete să pui puțin enibahar....

DAN HAYON

Tovarășe director,

Subsemnatul Doagă C. Doagă salariat la întreprinderea ce cu o noare conduceți vă pun la dispoziție următoarea idee genială de mârjos, fără nici o pretenție de retribuție, primă, stimulent, mărire de salariu sau altă recompensă. Credeți că ceea ce propun eu o să fie o bombă în materie de organizație și cu toate că se vor găsi destui deștepti invidioși care vor spune «Eh, spanac, ce mare idee a avut Doagă C. Doagă», că era la mîntea cocoșului eu totuși vă atrag atenția cu ocazia lui Columb, că vorba ceea, după război mulți viteji se arată și n-au vrea să se minimalizeze după chestia se va aplica.

Dar, ca să intru în fondul problemei și să nu vă țin din lucru știu că aveți treabă acum pînă pe cap cu Volga aia care cică de cîțeați luat-o cu opt mii cînd ea făcea treizeci, o să relatez pe scurt.

Este cunoscut faptul că perioada cea mai valabilă pentru concedii și pe care se bat toți s-o ia din la mare sau la munte este perioada de vară, în afară de cîțeați, care preferă să-și rupă picioare

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Oamenii imorali sînt de obicei siguri de ei, înfruntă și domină viața cu mai mult aplomb decît ceilalți. Moralul nu e în funcție de morală.

● «Replica spontană» am găsit-o după laborioase transformări ale aceluiași paragraf. Boileau spunea despre Racine că face, cu dificultate, versuri facile.

● Tristetea avarului vine din convingerea că, peste zi, a pierdut mai multe prilejuri de a economisi ceva.

● Un înțelept din vechime a spus că e mai bine să fii sărac pe pămînt decît bogat pe mare.

● Unii sînt sceptici numai cînd e vorba de lucruri frumoase, înalte. Dar orice infamie o cred.

● Mai puține lacrimi pentru scumpa ființă pierdută: păstrează cîteva și pentru tine însuși, fiindcă nu mai este mult și-ți vine rîndul.

● «Mai bine moartea» poate fi soluția unui

indrăgostit romantic, nu însă a conducătorilor de popoare.

● Nu e prea mult de cînd pigmeii schimbau un pumn de perle pe un pumn de sare iar indigenii din Africa de sud vindeau un diamant pe-o legătură de ridichi. Toate valorile sînt relative.

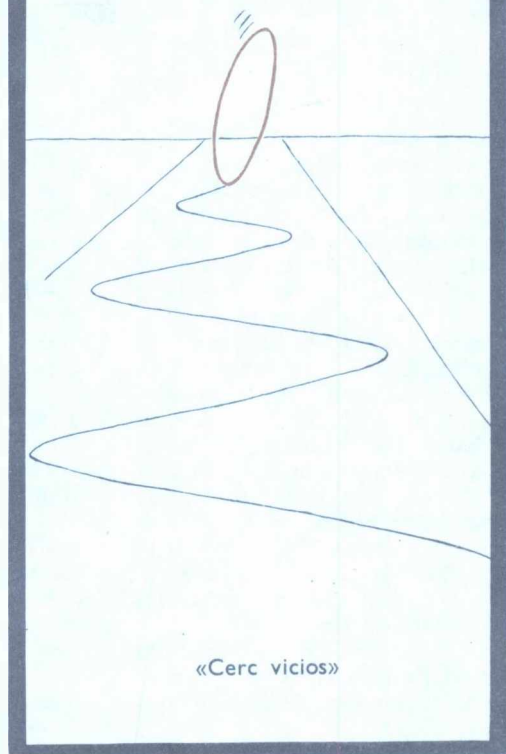
● Neliniștea, nesiguranța, nemulțumirea tinereții provin din faptul că ne credem personalități excepționale. Abia mai tîrziu, cînd ne-am convins că sîntem oameni ca oricare alții, ne împăcăm cu destinul, înțelegem viața, lumea, și pe noi înșine.

● N-ai nici o superstiție, desigur, dar tot îți pare bine cînd găsești pe stradă un bănuț, pe care-l pui bine într-un buzunar secret, ca să-ți poarte noroc.

● Omul generos trebuie să mai învețe ceva: arta de a da, fără să jignească.

● Oamenii de la nord, organizați, disciplinați, prevăzători, vor fi, totdeauna surprinși de miracolul ultimului moment, de geniul improvizator al popoarelor temperamentale.

A. DRAGOȘ

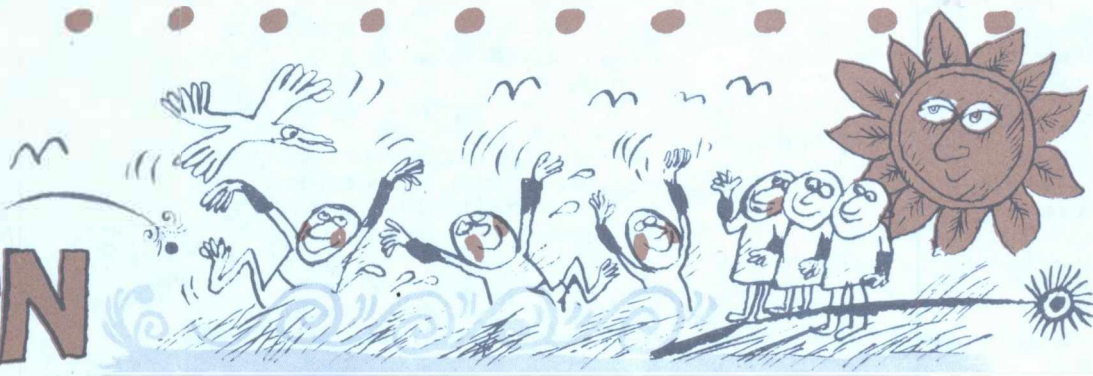

«Cerc vicios»

propunere

de

SEZON

rele la schi în perioada de iarnă. Dar grosul fiind deci la start tot vara și mai ales între 1 iulie și 1 august, cînd pe chestia asta au loc cele mai multe intrigi, pile, certuri, reumatisme, astenii, surmenaje, «cazuri grave în familie», ca și telegrame cu «vino urgent Eforie, mama bolnavă» sau «copilul înghițit os de pește Mamaia, strigă tata», consider că problema poate fi rezolvată într-un mod care rezolvă toate deficiențele: închidem la 1 iulie cu cheia și plecăm toți, dragi tovarăși, și nu rămîne aici decît portarul care să răspundă la telefon: «Închis pentru inventar». Aplicarea acestei sugestii ar aduce următoarele avantaje:

a) Se restabilesc și nu se mai strică niciodată relațiile personale între salariații întreprinderii că, dacă pleacă toți cînd e apa mai caldă la mare și vremea mai formidabilă la munte, n-o să spună nimeni pe la colțuri «sigur, fraerii pleacă în noiembrie și învîrtiții au concediu în iulie». Plus că, dacă plecăm toți o dată dispar și asteniile, surmenajele, reumatismele, telegramele și

se stabilește în sinul colectivului o atmosferă sănătoasă și bronzată la unison.

b) Știți și dv. ce aiureală a fost acum un an cînd au plecat două treimi din salariați la 15 iulie și treimea care a rămas a făcut boală de nervi de-adevăratelea că cei care pleaseră, nimic în primire nu lăsaseră și chiar dacă lăsaseră, aștia de aici tot le încurcaseră și, cînd venea beneficiarul îl trimiteau de la Ana la Mamaia și de la Caiafa la Sinaia, că numai telefoanele prin stațiuni ne-au costat șapte miișoare, plus că, după concediu, ne-au trebuit șase luni să descurcăm perioada de vară.

Pe cînd așa, dacă închidem noi, frate, cu cheia și plecăm toți, nimic nu se mai incurcă, nimic nu se mai descurcă, totul rămîne neatins în sertare, beneficiarii cînd vin nu se supără, că n-au pe cine, și chiar dacă se supără pe portar, asta nu are nici o urmare că portarul, în afară de poartă, nu răspunde de nimic. Și cînd ne întorcem o luăm de unde am lăsat-o fiecare în problemele lui. Pentru că, în definitiv, dacă stai

și socotești, de ce să plece oamenii brambura, unul azi, altul miine, în mod dezorganizat, cînd pot pleca toți odată în mod organizat? Mai ales că timpul efectiv de concediu e tot ăla! Este?

c) Este cunoscut faptul că pe luna în curs sîntem cu planul în urmă, ceea ce nu se știe dacă o să ne redresăm pînă la sfîrșit. În schimb, dacă se aplică propunerea subsemnatului și se închide cu cheia că plecăm toți, n-o să mai fim în urmă cu nimic și, dacă ne întreabă careva, avem argumentul legal: «Ce vrei, tovarășe, concediu!» Și unde mai pui că s-ar putea să iasă și extraordinar, adică să se aprecieze că uite, domnule, noi, deși în perioada de concediu, n-am rămas în urmă cu planul. Că eu vă spun că dacă n-o luăm toți din loc la 1 iulie, nu știu cum scoatem cămașa cu beneficiarii, că, dacă nu le dăm sandalele pînă la 1 august, ne-am ars. Și nu le dăm. Și decît să avem scandal și reclamații la minister, nu-i mai bine cum spun eu?

d) La ultimul punct al argumentului trebuie să vă spun că pe Litoral

se trimit în această perioadă cele mai bune orchestre cu cei mai buni soliști, vremea e o nebulie și la mare și la munte și eu zic așa: facem două liste, una cu cei care vor la mare, alta cu cei care vor la munte. Grupa de la mare pleacă sub conducerea dumneavoastră, grupa de la munte sub conducerea tovarășului director adjunct, că tot e dumnealui cu astenia. În felul acesta, atmosfera de colectiv nu se destramă nici în concediu și, vorba ceea, dacă o să vreți să țineți și o ședință, două, acolo, să analizăm unele probleme, n-o să se opună nimeni că pe urmă tot intrăm la apă.

Așa că eu de aceea spun, decît să plece la 1 iulie o treime sau o jumătate din salariați, mai bine plecăm toți odată și cînd ne-o fi mai rău așa să ne fie.

Vă trimit acest memoriu în plic închis și vă rog să-mi remiteți urgent răspunsul tot prin acest tovarăș infirmier, care va aștepta răspunsul la ușa dumneavoastră, el fiind obișnuit că de obicei stă la ușa mea.

Cu stimă, Doagă C. Doagă
p. conf. SADI RUDEANU

PRONO sport

Erau exact orele 15 și 25 de minute, ca de obicei, când Costică Gugiu, contabil la o unitate a cooperativei meșteșugărești, urcă scara spre apartamentul său situat la etajul al treilea al unui bloc din Balta Albă. Îi era o foame grozavă și anticipa plăcerea cu care se va așeza îndată la masă. Dar cum descuie ușa de la intrare, figura i se întunecă. În vestibul nu simți, ca în celelalte zile, mirosul plăcut de mîncări ce răzbătea din bucătărie. Își atîrnă pălăria în cuier cu un aer contrariat și deschise ușa odăii. Nevastă-sa Jeana stătea într-un fotoliu și-l privea încruntată.

— Bonjour, porumbișo, spuse Gugiu, — așa cum spunea ori de cîte ori venea de la serviciu.

Jeana Gugiu se ridică domol din fotoliu, înaintă cu pași rari spre el și, brusc, îl apucă de git cu amîndouă miinile.

— Hoțule! Tilharule! izbucni ea, zgîlțindu-l din toate puterile.

Gugiu crezu că nevastă-sa a nnebunit subit și încercă să scape din strînsoarea degetelor care-l gîtiau.

— Dă-mi drumul, Jeano, mă-năbuși... imi rupi cravata... Vino-ți în fire!

Cu aceeași bruschetă ea-și luă miinile de pe beregata lui și, cu un ton calm, rosti apăsat:

— Dă-mi imediat cei șaptezeci și șapte de mii și șapte sute șazeci de lei.

— Care șaptezeci și șapte de mii și...

— Faci pe prostul? Mi-ai spus ori nu săptămîna trecută c-ai cîștigat la Pronosport treizeci și opt de mii și opt sute optzeci de lei?

— Da. Și ți-am adus alaltăieri banii, așa cum ți-aduc la fiecare chenzină salariul.

— Lasă salariul! Uită că-ți oprești de fiecare dată din el ceea ce numești «partea sufletului»?

— Bine, dragă, dar imi trebuie și mie un ban de țigări, de o secărică, de o halbă de bere.

— Ai un «suflet» mare. Îți oprești prea mult. Dar să lăsăm salariul. Chestia asta o s-o reconsiderăm mîine, deocamdată scoate cei șaptezeci și șapte de mii și șapte sute șazeci de lei.

— Care șaptezeci și...

— Nu ți-e rușine să mă minți? Trec azi-dimineață pe Calea Victoriei, vizavi de Poștă, și ce citesc pe un carton în vitrina agenției Pronosport? Lei 116 640 a cîștigat la Pronosport tov. Costică Gugiu din București. 116 640 — și mie mi-ai adus numai 38 880. Ce mai ai de

zis?

Gugiu se lăsă să cadă pe un scaun. — Ascultă, Jeano, să-ți explic. Cîștigul a fost în adevăr de 116 mii, dar două părți din el le-am dat lui Ștefan și lui George.

— Care Ștefan, care George? Vrei să zici poate vreo Ștefania și vreo Georgeta. Îmi prăpădești averea cu dame. Mă-nșeli ca un porc.

— Potolește-te, dragă. Ștefan — Ștefan Misir și George Brebenea, prietenii mei, care știi bine că stau în bloc cu noi, unul la etajul doi și altul la etajul cinci.

— Cum? Le-ai dat lor atîta bănet? De ce nu mi-ai dat mie care oftez după o blană și mamei care e o văduvă nenorocită?

— Le-am dat lor pentru că li se cuvenea.

— Lor li se cuvenea și mie și mamei nu?

— Da, li se cuvenea. Uite cum e cazul. Dar nu vrei mai întii să pui masa? Leșin de foame.

— N-am nimic împotriva să le-șini. Du-te să-ți puie masa damele cu care mă-nșeli, cu care-mi prăpădești averea.

Jeana Gugiu începu să se-nvrtească prin încăpere, stringînd pumnii.

— Proastă am fost! Trebuia să-mi inchipui c-ai să cîștigi la Pronosport mai mult decît 38 000 lei, că doar te pricepi la fotbal mai bine ca la contabilitate. Eu, să fiu director la U.C.M.B. ți-aș desface contractul de muncă. Toată ziua, la radio, la televizor nu te interesează decît meciurile. Pînă și cînd mergi cu mine pe stradă imi împui urechile cu tranzistorul: «Balonul se află la Bălan, l-a trecut lui Naghi care a centrat în careu... balonul e în corner... Șut... balonul a trecut peste poartă...». Din cauza ta nu mai poate omul s-asculte puțină muzică serioasă cu Rita Badea și Dalida Pavone. Am s-arunc într-o zi tranzistorul pe fereastră.

Gugiu ridică din umeri, apoi își șterse fruntea brobonită.

— Ascultă Jeano, dă-mi întii să mîncînc și pe urmă te lămuresc.

— Nimic. Du-te de mîncîncă la Athénée Palace. Cu cei șapte zeci și șapte de mii...

— Ascultă. Intru la agenție și completez un buletin Pronosport. plătesc și ies. Pe stradă mă-nțilnesc cu Misir și Brebenea.

— «Ce faci, mă?» mă-ntreabă ei.

— «Bine, am luat un bilet la Pronosport».

— «La Pronosport?» zic ei. «Nu ne iei la parte?»

— «Ba da», zic. Facem socoteala cît vine o treime, imi dă fiecare

partea lui și ne despărțim. Așa că a trebuit să-mpărțim și cîștigul în trei.

Jeana Gugiu își sprijini pumnii în șolduri și-l întrebă cu o grimasă:

— Mă socotești atît de netoată să cred orice poveste? De ce nu mi-ai spus asta din primul moment?

— M-au rugat amîndoi să fiu discret. Știi — cum află lumea c-ai pus mîna pe ceva bani, vin toți să-ți ceară... ba un împrumut, ba un ajutor... Pe urmă mai e chestia cu prima.

— Ce primă?

— Li-e teamă că dacă află la întreprindere c-au cîștigat atîția bani le taie prima. Așa că m-au rugat să nu suflu nimănu un cuvînt.

— Povești!

— Zău, Jeano! Mă duc să-i chem pe Ștefan și pe George să-ți confirme.

— Bine. Dar vreau să-i telefonez și mamei să vină. Și ea este interesată în afacerea asta. Și pe ea ai jefuit-o.

— Cum? Vrei s-aștept cu masa pînă vine soacră-mea de la Dămăroaia? Ți-ai pus chiar de gînd să mă lași să mor de foame ca Gandhi?

— Lasă-i în pace pe turci. Fie. Renunț s-o chem pe mama. Adu-i pe Misir și Brebenea, dar nu cumva să-i muștruluiești, să-i înveți ce să-mi spună, c-o să fie de rău.

Peste cinci minute Gugiu reapăru însoțit de Ștefan Misir și George Brebenea, ridicați de la masă în vestă, fără cravată, cu mînele cămășilor suflecate.

— Sărut mina, tovarășă Gugiu.

— Bună ziua. V-am chemat să-mi spuneți adevărul, că bărbatu-meu mă minte ca un escroc. Auziți? Adevărul adevărat — ca la tribunal. Știu că voi, bărbații, vă bucurați să fiți complicitii unui soț ingrat. V-a dat el fiecăruia cîte 38 880 lei?

— Mi-a dat, recunosc Misir.

— Și mie, întări Brebenea.

— V-ați vorbit cu el să mă duceți.

Banii! Să văd banii!

— Păi bine, tovarășă Gugiu, se justifică Brebenea, dumneata crezi că ținem o asemenea sumă la ciorap? Am depus banii la CEC.

— Și eu la fel, spuse Misir.

— De cînd aștept să-mi iau mașină!...

— Și eu, să-mi fac un apartament.

M-am și înscris.

— Hm! V-ați unit să mă imbroboțiți. Să văd carnetele de la CEC!

— Poftim!

Costică Gugiu ședea pe scaun, turtit de enervare și de foame. Misir și Brebenea își scoaseră din portvizit carnetele CEC pe care Jeana Gugiu le purică cu multă

atenție.

— Da, observă ea, văd aici depuse sumele astea, dar cine-mi spune că ele n-au altă sursă? Dacă ați cîștigat banii aștia la Loto?

— Tovarășă Gugiu, ripostă Brebenea, care începea să dea semne de enervare, om fi noi norocoși, dar ca să cîștigăm în aceeași săptămîină și la Pronosport și la Loto, ar fi prea de tot! Nu găsești?

— Mi se răcește ciorba în farfurie, se-nfurie Misir. Costică ne-a luat de la masă.

— Tocana mea s-o fi sleit, îl susținu și Brebenea.

Jeana Gugiu le dădu carnetele cu o mimică de dispreț.

— Aici e vorba de soarta unei familii și pe voi nu vă interesează decît mîncarea și băutura.

— Cred și eu! exclamă Brebenea. După opt ore de muncă... Noi nu sintem «casnici».

— Care va să zică mă insultați că sint casnică? se oțări dînsa. Adică eu nu muncesc? Eu, acasă, imi îndeplinesc planul, pe cînd voi, la întreprindere, mă-ndoiesc...

— Uită că întreprinderea noastră e fruntașă? se mindri Misir.

— Și eu sint fruntașă! Face cineva murături ca ale mele?

— Nu vreau să intrăm în controversă pe chestia murăturilor dumitale, madam Gugiu. Am plecat.

Mimica de dispreț a Jeanei Gugiu se accentuă:

— Nu mă lua cu «madam»! Du-ceți-vă să vă-ndopați. Toți sinteți la fel! Le deplîng pe nevestele voastre. Vai de noi, femeile...

— Sărut mina...

— Sărut mina și poftă bună.

Vecinii dispărură.

Jeana reîncepu să se-nvrtească prin încăpere, în timp ce Gugiu își descheie gulerul, cu un sentiment de ușurare.

— Dragă Jeano, spuse el cu un ton rugător, acum cred c-o să-mi dai în sfîrșit ceva să-mbuc.

Ea veni spre el și-l privi adînc în ochi.

— Retractivez epitetele de hoț și tilhar.

Figura lui Gugiu se-nsenină cu totul.

— Știam eu, dragă Jeano, că ești o femeie subțire și că mă iubești.

— Retractivez epitetele de hoț și tilhar cu care te-am calificat adineauri și-ți acord pe acela de cretin.

— Iar? făcu el, simțind un cîrcel de foame în stomac. Iar?

— De ce i-ai luat la parte la costul biletului de la Pronosport pe tălălăii aștia de Misir și Brebenea și nu ne-ai luat pe mine și pe mama?

2	1	2	X	1	2	X	X	1	1	2	X	1	1	2	1	X	2	1	X	X	2	1	2	2	X	1	2	X	2	1	1	1	2	X	1	1	2	X	1	2	2
X	X	X	1	1	1	2	2	2	1	X	1	1	1	1	2	X	X	X	2	2	2	1	1	1	2	X	1	2	2	1	1	1	1	1	1	X	X	2	X	2	1

FĂRĂ CUVINTE

V. ȘTEFĂNEANU

12 Ingerași!...

AL. VIANU

Iubiți cititori, din rîndurile de mai jos veți afla despre o întîmplare ca în filme. Înainte însă de a intra în subiect, să vă prezentăm genericul. Interpretii sînt numeroși, dar merită a fi reținuți. Poate veți mai citi despre ei prin diverse cronici. Nu cinematografice. Judiciare. Iată-i! Nu în ordinea intrării în scenă. În ordinea intrării în banii statului: Topor, Nistor, Miclea, Bututui, Oancea, Ghioancă, Floare, Clamba, Nițu, Năcreală, Marian și Cristea!... Total 12! Total general 123 000 lei!... Atît au băgat stimabili în buzunarele lor. Adică, atît au scos, dragi cititori, din buzunarele noastre. Dacă nu i-ar fi descoperit la vreme revizorul contabil Duicu Gheorghe, la ora actuală interpretații noștri își pregăteau desigur buzunarele pentru seria a II-a. Lucrau sincronizat: furau toți o dată. Cap de afiș era Topor Ioan: 19 400 lei. Cristea Cornel era abia figurant: 5.700. Dar omul avea bunăvoință și pînă la urmă izbutea să-și mai ridice pregătirea. Chiar și Fantomas ar fi putut să mai ciupească niscaiva idei de la dumnealor. Cit despre Sfîntul la pîndă, acela e un ucenic pe lingă ei. Ai noștri, astea 12 genii, l-au băgat în cofă. Și unde mai pui că acești 12 ingerași s-au calificat pe locul de producție. N-au ajuns gangsteri pe platoul de filmare sau în studiouri. Aș!... Oameni sensibili! Sufletişti! De unde primeau leafa, de-acolo furau. Sentimentali, dom'le! Legați de locul lor de muncă, cu trup, cu suflet și cu ce mai pica. Cinci ani, mă scuzați de expresie, au furat. E drept, n-au băgat în buzunar totul, într-un singur an. Nu. Cu milă și înțelegere față de bunul obștesc... Au luat cu țirița. Cinci ani. A ținut serialul ăsta mai mult decît «El Fugitivo». Dar ne-a și costat! 123 000! Au furat pe ecran mare. Noroc că pînă la urmă a intervenit și defecțiunea tehnică... E momentul, dragi cititori, să dezvăluim «suspens»-ul. Misterul. Să aflați amănunte. Pînă acum ați aflat numele lor și ce sumă au... și ce sumă au... Oricum o sucești, tot ce sumă «au furat» trebuie să pronunțăm. Deoarece în cazul ăsta nu merge cu sinonime,

«delapidat» nu e termenul adecvat, iar «sustras» e prea fin pentru o asemenea formație de ingerași.

Această duzină de «mină lungă» este salariață la sectoarele forestiere Alba Iulia și Zlatna, pendinte de Întreprinderea forestieră Sebeș. Acești vajnici eroi n-au ciupit nici din producția întreprinderii, nici n-au sustras materie primă. N-au speculat textilele și nici alimente. Și-au speculat copiii. Pentru că fiecare din cei 12, este un duios tată, un brav părinte, pildă vie de cinste, onoare, abnegație și alte produse de larg consum, pe care domniile lor le distribuiau din abundență în sinul familiei, în orele lor libere.

Se știe că în anumite condițiuni părinții primesc din partea statului alocații pentru copii. Dar poamele noastre aveau nevoie și de alocații pentru țuică, bere și cîte altele din cele lumești. Or, în stadiul actual, Ministerul de Finanțe n-a prevăzut o astfel de alocație, așa că cei 12 eroi s-au gândit să preia dinșii inițiativa, experimentînd-o deocamdată pe plan local. Și iată-i pe cei 12 devenind un fel de stație pilot, sacrificîndu-se pe altarul sfîntelor alocații...

Prea-cuviosul altar se găsea la fostul sfat popular al comunei Intregalde, unde slujea contabilul Nistor Silvestru. Aici, în rînd cîte unul, cei 12 Al Capone autohtoni și-au făcut rost de 12 certificate false, au mai dat și niște declarații mincinoase din care se desprindea limpede că cei 12 Dilingheri au dreptul la diverse alocații de stat pentru copii! Și în vreme ce nesătulii încasau părintește, țincii lor, Năică, Gigel, Mioara, Costel, Sandu și ceilalți, habar n-aveau în ce afaceri au intrat!... Naivii jucau în curte leapșa pe furate, în vreme ce tăticii jucau leapșa la întreprindere... Tot pe furate. Jucau micuții în curte biza și habar n-aveau că peste cîtva timp o să biziie și tăticii...

Cam acesta e filmul. A costat 123 de mii lei. Nu-i mult pentru un film. Singura încurcătură e că scenariul n-a fost aprobat. Deși au colaborat la el 12 coautori!...

Curat o lume nebună, nebună, nebună...

ADRIAN ANDRONIC

— Doriți să vă mobilați locuința? Nimic mai simplu, vă putem livra 84 cuiere, 52 taburete, 32 suporturi ghivece flori...

Brigada Cupidon

În urmă cu vreo doi ani, *senhor* Manuel Goao, șeful serviciului «antisubversiv» al poliției secrete din Portugalia (P.I.D.E.), a avut o inspirație genială. El a studiat cu atenție legea atracției universale, — dar nu cea elaborată de Newton pe baza mărului căzut din pom, ci una mai veche, care a avut ca punct de plecare un alt măr și pe care au formulat-o simultan și în comun doi autori pe nume Adam și Eva. După examinarea problemei pe toate fațetele ei, concluzia s-a impus strălucitor de luminoasă sub înfățișarea unei întrebări retorice: «De ce n-am face din dragoste o armă în panoplia antisubversivă?»

Șefilor șefului, ideea le-a suris până la urechi. *Senhor* Goao a primit mină liberă să facă ce vrea din dragoste. Așa a luat ființă, în cadrul P.I.D.E., o unitate specială cunoscută în registre sub o neobișnuită denumire de cod: «brigada Cupidon». Cam două treimi din efectivele sale erau alcătuite din flăcăi cu trăsături demne de colocatarii din Olimp ai micului zeu al amorului. Restul de o treime îl formau o serie de fete, arătând ca niște verișoare ceva mai tinere ale Ginei Lollobrigida, Elisabetei Taylor sau surorilor Kessler.

Brigadierii și brigadierele Cupidon și-au inaugurat activitatea în mediul universitar al Lisabonei. În primele luni, rezultatele au corespuns celor mai optimiste așteptări antisubversive. Fermecate de ochii lunecoși și vocea catifelată a seducătorilor polițai, numeroase studente le-au destăinuit lipsa lor de entuziasm față de dictatura salazaristă. Ameteți de piersicile și cireșele aflate pe post de obraji, și, respectiv, de

buze la încântătoarele colaboratoare ale lui *senhor* Goao, nu puțini au fost studenții care și-au exprimat sentimentele și resentimentele, rezervând fetelor pe cele dintii iar guvernului de la Lisabona pe celelalte. Au urmat arestările de rigoare și ingeniosul șef al importantului serviciu a primit de la superiorii săi felicitări.

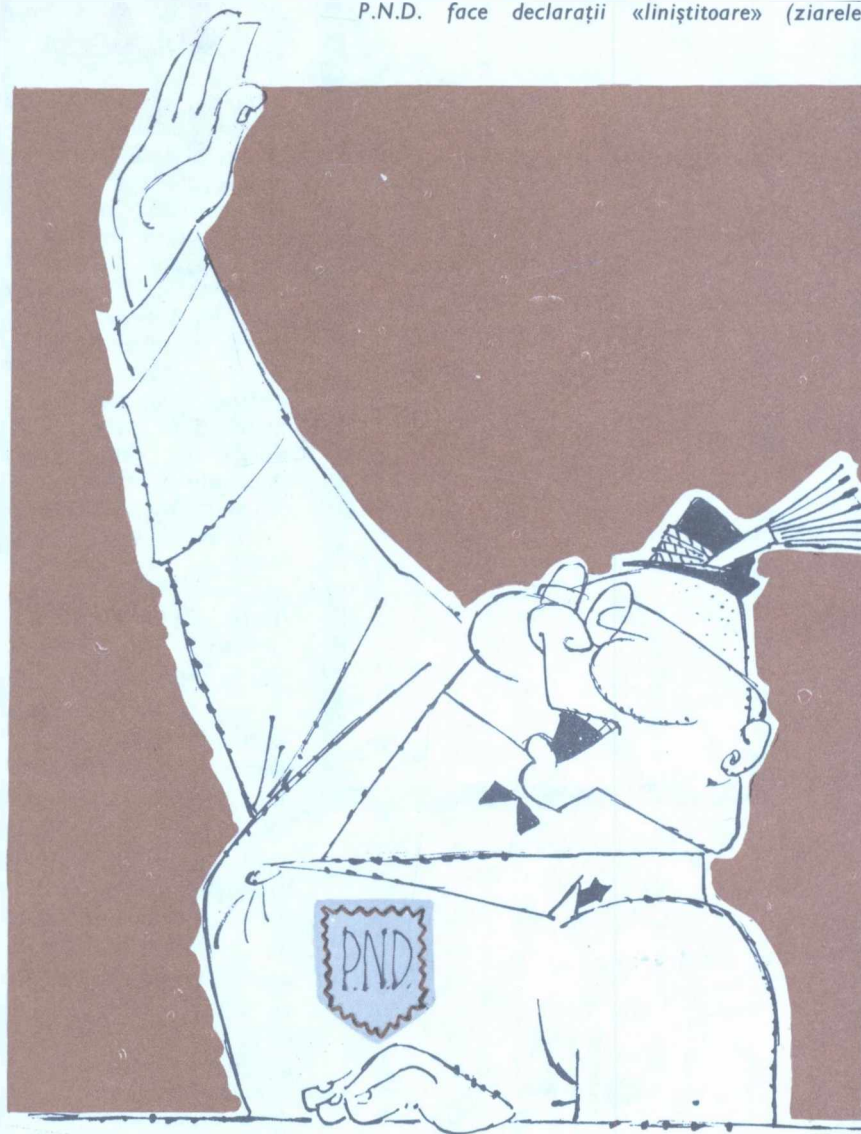
Dar timpul trece — chiar și în Portugalia. Pe măsură ce se succedau lunile, randamentul scădea. La un moment dat, imputinarea catastrofală a numărului de denunțuri din rapoartele subalternilor săi l-a pus pe gânduri pe antisubversivul nr. 1 al Lisabonei. Să se fi cumițit chiar atât de repede tinerii de ambe sexe de la universitate? Să-i fi acaparat oare dragostea în asemenea măsură încât să nu le mai lase disponibilități pentru politică? Sau să fi devenit ei atât de prudenți, până și în momentele de maximă expansiune sentimentală?

Nimic din toate astea! Răspunsul furnizat de o anchetă a altor brigăzi din P.I.D.E., a avut darul să îmbogățească în mod simțitor cunoștințele mitologice ale lui *senhor* Goao, care a aflat că poznașul zeu al iubirii refuză să lucreze în sens unic. În loc să asculte de dispozițiile șefului lor, membrii și membrele brigăzii au ascultat de dispozițiile propriilor lor inimi, îndrăgostindu-se de cele și cei pe care trebuiau să-i spioneze. Așa că, în loc să se desubversivizeze universitatea, se subversivizase brigada.

Ce păcat pentru *senhor* că vrăjtele săgeți din tolba lui Cupidon nu-și aleg ținta după criteriile stabilite de P.I.D.E.

N. AURELIU

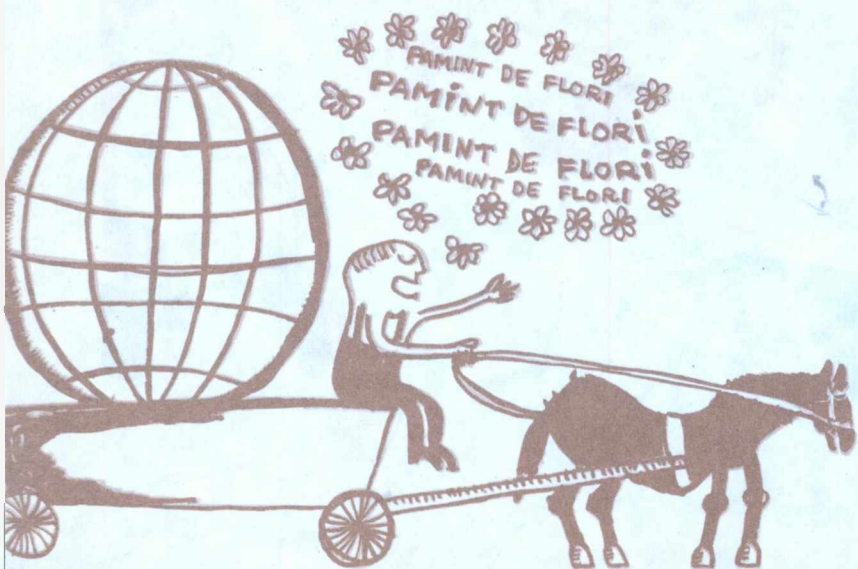
În fața opiniei publice alarmată de reînvierea nazismului în R.F.G., partidul Neo-Fascist P.N.D. face declarații «liniștitoare» (ziarele,

— Liniștiți-vă!...

EUGEN TARU

AN BRILL

CONCURS ORIGINAL

La IPROFIL-ul din Deta a avut loc de curind un original concurs: «Cine irosește, câștigă».

Problema cheie a concursului a fost următoarea: cine poate pulveriza rapid și bine suma de 6 500 de lei. Conducerea întreprinderii a câștigat concursul și o să vedeți în ce mod. Avea nevoie IPROFIL-ul de niscaiva scule, în valoare de 4 500 lei. Pentru aceste scule, conducerea s-a adresat unor timplari particulari. Dacă ni s-ar fi adresat nouă, care sîntem umoriști, băgăm mina în foc că am fi confecționat niște scule mai bune. Adică cu care s-ar fi putut lucra. Asta ar fi întrebarea de bază a concursului.

Urmează întrebarea a opta: cum au fost plătiți acești meseriași. Dacă conducerea ar fi fost mai brează, ar fi răspuns după tipic: «Mă opresc aici». Dar nu s-a oprit aici. S-a oprit pe statele de plată. Și pentru a achita contravaloarea sculelor a întocmit niște pontaje fictive, norme accidentale de muncă și alte scule și șurubărni în valoare de 11 000 lei! 11 000 lei pentru niște unelte care costă, la prețul legal, 4 500 lei!

Și iată-ne la întrebarea a nouă: «Cine plătește!»
Ia uite, dom'le! La întrebarea asta nu mai răspunde nimeni!

EU, EU, EU ȘI... RAIUL

de V.D. POPA

Cînd am ajuns în fața raiului, la poartă se vedea un singur bătrîn cu barba pînă la briu: Sfîntul Petru. Căscă plictisit din lipsă de clienți.

— Nu prea vine lume multă pe aici! i-am spus. De ce nu folosești reclama prin RECOM?

— Am terminat fondurile pe mileniul în curs... Dar tu, fiule, vrei să intri?

— Doar așa, din curiozitate...

— Un moment! Ce-ai fost în viață?

— Admirator al lui Dan Spătaru!

— Atunci intră și fii de-a pururi fericit.

În rai, dincolo de ziduri, se-întinde o grădină imensă fără nici o bancă.

— Le-am dus pe toate în magazie! îmi explică un drăcușor de îngerăș cu mini-jupe, apărut ca din senin. Știi, așteptăm să se deschidă vopsitoria chimică.

— Și cînd se va întîmpla minunea?

— La Sfîntul-Așteaptă. Dar pînă acum n-a fost promovat pe acest post vacant din calendar.

După cîțiva pași făcuți alături de înger, în care timp m-am simțit — vorba ceea — ca în rai, mi-am rotit ochii în jur.

— După ce te uiți? mă întrebă îngerul.

— Îmi caut rudele.

— Fără familiuță, că nu ești pe pămînt!

Și îngerul, supărat, mă lăasă singur. Venise posesorul unui Renault, pe cînd eu în viață avusesem la scară doar o dubiță că șoferul o parca noaptea în fața casei mele. De unul singur, am mers înainte în direcția unor blocuri. Am bătut la o ușă și ușa s-a deschis. Pasămite, funcționa pe baza principiului biblic «Bate și ți se va deschide». Înăuntru un alt înger, mai îngerăș ca primul, mă întrebă ce doresc.

— O cameră.

— Vă dăm o garsonieră într-un bloc cu locuințe proprietate personală.

— În ce secol va fi gata?

— Imediat!

— O fi departe de centru?!

— Ași! Aici, pe Calea Victoriei Binelui asupra Răului.

— Ascultă, îngerășule! Acestea nu sînt locuințe proprietate personală?

— Sigur că da! Însă sînt în rai, nu pe pămînt!

Mi-am luat în primire garsoniera, un adevărat paradis, nu altceva, dar goală. Numai ce m-am gîndit la mobilă și a apărut din nou îngerul-îngerăș întrebîndu-mă:

— Ce mobilă v-ar suride?

— Una frumoasă și rezistentă!

— Poftim catalogul. Alegeți ce vă place și vi se livrează acasă pe loc.

Așa s-a și întîmplat. Fără să mișc nici măcar din urechi, mobila era în casă, așezată cu gust. Cînd am vrut să dau un bacșiș, unul s-a uitat urît la mine și mi-a spus de la obraz:

— Coane, nu ne supărați că în rai trebuie să fim fericiti! Ne mulțumim doar cu mulțumirea dv. sufletească.

Mi-am rotit apoi ochii prin casă. Lipsea un televizor. În locul lui a apărut — ați ghicit — același înger.

— Televizoare nu avem! mă anunță.

— Așteaptă în depozit să le vină prețul?

— Nu! Televiziunea nu se prinde aici pe nici un canal.

— Ați încercat și pe canalele din Marte?

— Lasă gluma și televizorul!

— Și eu cum mă pot distra în rai?

— Fiind fericit pe veci.

— Prefer altceva. De pildă un spectacol, de teatru... Apropo, nu cumva este pe aici «Sfîntul Mitică Blajinul?»

— Îl avem doar pe Sfîntul Dumitru, dar nu e blajin de cînd a dat în astenie.

— M-aș mulțumi cu un restaurant...

— Am avut unul. Îi zicea restaurantul «Cina... cea de taină».

— De ce?

— Păi aici veneau pe ascuns îngerii.

— Și ce-i cu localul?

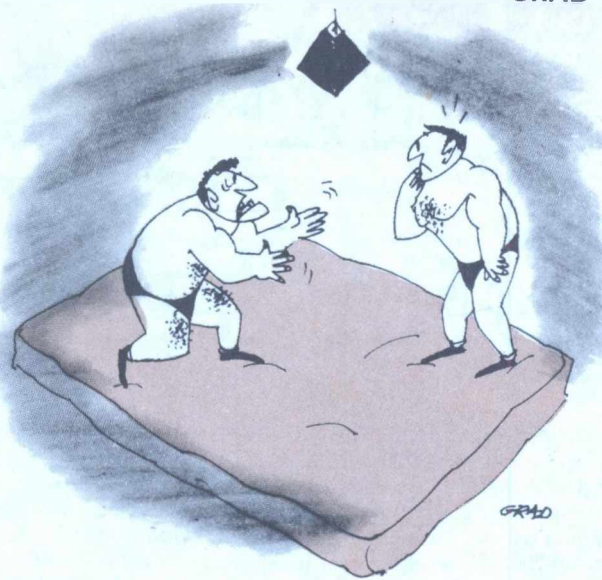
— Nu mai e. A rămas fără personal. Din cauza păcatelor, i-am transferat pe toți în iad.

— Înger, îngerășul meu, nu înțelegi? Ca să fiu fericit aici, trebuie să mă distrez!

— Vrei să te distrezi? Am găsit! se însenină îngerul la față. Poftim un bilet la un meci de fotbal pe pămînt. Distrează-te!

Și m-am dus. Poate n-o să credeți, dar m-am distrat copios la meci. Pe cuvîntul meu! Venise Tudorică și a cîntat cîteva melodii nol la trompetă lui!

GRAD

— De ce mă, ai plecat aseară și n-ai plătit consumația? Aaa! Te omor!

M. CAPĂTĂ

EXAMEN

— Tocmai eu să cad la anatomie...

ADRIAN LUCACI

EXERCITII PENTRU MÎNA STÎNGĂ

SUB DOGOAREA FEBREI

Se știe că la sfârșitul lunii martie a.c. s-a încheiat al nouălea turneu internațional de șah, organizat de federația noastră de specialitate. Revista de Șah nr. 4 (apărută la începutul lunii mai) comentează cu amărăciune, sub semnătura T.R., că jucătorii români participanți la acest turneu au obținut, contrar tuturor așteptărilor, locuri mediocre.

Într-adevăr, maeștrii internaționali V. Ciociltea și Th. Ghițescu s-au plasat respectiv pe locurile penultim și antepenultim ale clasamentului general.

Dăm cuvîntul Revistei de Șah:

«Este adevărat, amindoi au avut de înfruntat consecințele nefaste ale îmbolnăvirii chiar în timpul concursului, dar oricum credem că puteau să dea un randament mai mare»

Credem că după o astfel de observație critică, jucătorii de șah Cio-

ciltea și Ghițescu, ambii foști campioni naționali, ar trebui să-și ia niște angajamente pe același calapod și anume că se angajează să nu se mai îmbolnăvească niciodată în timpul vreunui concurs internațional de șah, iar dacă totuși se vor îmbolnăvi să nu depășească temperatura de 38 de grade pentru că s-a văzut că, cu 39 de grade, cei doi, situați în zona delirului, n-au dat randamentul scontat.

TRUBADURUL FARSOR?

De citva timp, diferite personalități culturale pa a manifesta interes pentru deshumarea persoanei și operei lui Cincinat Pavelescu. Din păcate, tot ce a apărut pînă acum în presă și la radio despre activitatea și viața poetului n-are o valoare critică obiectivă, care să folosească fixării coordonatelor lui Cincinat în mișcarea literară a ve-

cului nostru.

Toți cei care au scris despre el au făcut-o la modul sentimental-nostalgic împletind amintirile personale deformate de timp cu admirația pentru verva și spontaneitatea epigramistului. Aceste evocări ni se par cu totul insuficiente pentru trasarea profilului unui scriitor deținător al premiului național de literatură, alături de Goga, Sadoveanu, Iorga, Minulescu, Topirceanu, Arghezi, Bacovia, Mihai Codreanu și alții.

Îată însă că sarcina de a-l defini pe Cincinat și-a luat-o recent Marcel Duță într-un studiu publicat de Editura Academiei R.S.R. în colecția Institutului de istorie și teorie literară «G. Călinescu».

Dar cu toată bibliografia substanțială utilizată de autor și cu toată cercetarea minuțioasă a operei poetului, studiul lui Marcel Duță prezintă chiar de la început o serie de erori și lacune.

— Cincinat Pavelescu nu s-a născut la Rm. Sărat, ci în localitatea Milcovul, din apropiere de Focșani, fapt care se dovedește în parte și cu pseudonimul său de prozator: *De la Milcov*.

— În timpul primului război mondial, ca refugiat la Iași, poetul n-a trăit deloc în cea mai cumplită mizerie, «adăpostit într-o magheriniță fără foc și mâncare», ci a locuit împreună cu fratele său Ionel, în casa cumnatei lor (mama mea) de pe str. Păcurari nr. 24, unde aveau la dispoziție o cameră în care mai

invitaseră la dormit și pe Radu I. Rosetti, de asemenea refugiat din București. De altfel toți trei colaborau la ziarul «Opinia», care asigura, cit de cit, existența. Subserenatul aveam pe atunci 9 ani și cunoșteam biografia lui Cincinat mai bine decît o cunoaște azi Marcel Duță.

— Cincinat n-a fost bolnav de plămîni în 1930, cînd s-a stabilit în Brașov. El a contractat un cancer pulmonar în 1933, care l-a doborât în 1934, cu toată îngrijirea afectuoasă dată de medicul vestit în acea vreme Liviu Cîmpeanu.

Pe de altă parte, biograful poetului are o serie de omisiuni importante în lucrarea sa. El nu vorbește nimic despre călătoria prin Rusia, împreună cu fratele său, și plină revoluție, spre a ajunge în Paris, via Stockholm.

Nu pomenește de asemenea nimic despre meseria de anticar, grație căreia Cincinat și-a cîștigat existența la Paris. Reiese astfel că relațiile suspuse ale soției sale, cîntărea Alice Viardot Garcia, n-au prea funcționat așa cum sugerează studiul de care ne ocupăm. Fuste protectoare n-au jucat nici un rol în viața lui. Singurele pe care s-a bizuit au fost ale sale proprii:

*Că Cincinat
E afemeiat
Vreți o probă.
Poartă robă.*

Studiul nu arată ciudatele relații pe care poetul le avea cu familia

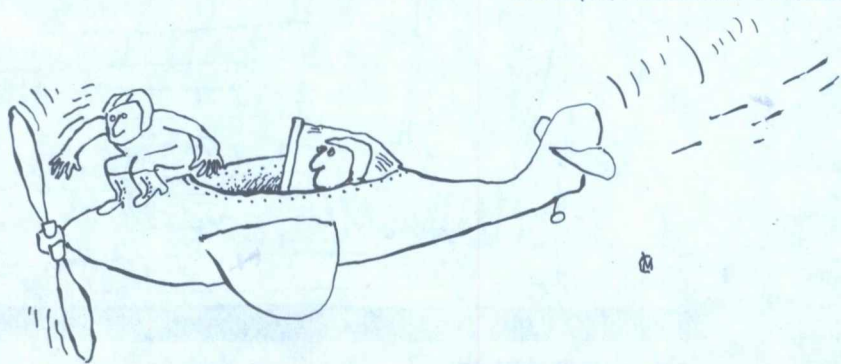

MARIN IORDA

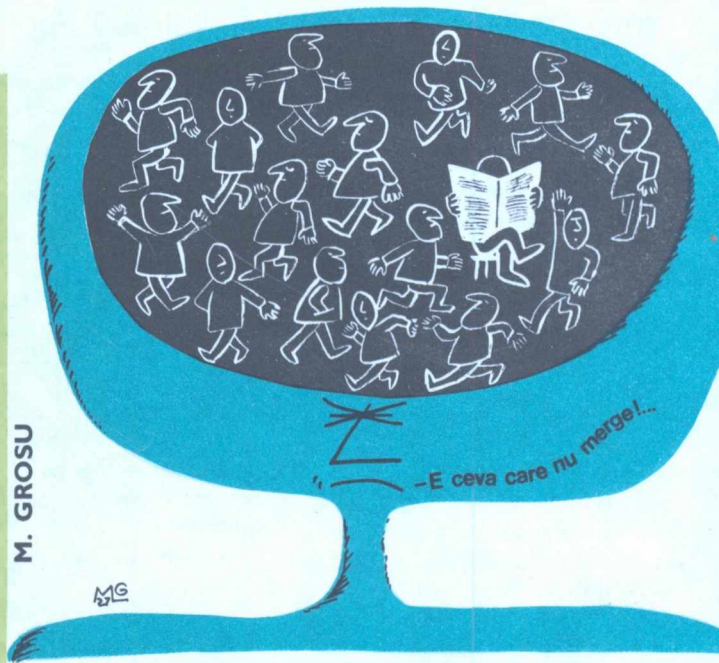
S-a deschis sezonul de pescuit

— Nene, mata cu ce dai la crap? Cu rîmă? Sau cu mămăligă?...

CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

FĂRĂ CUVINTE

M. GROSU

-E ceva care nu merge!

EPIGRAME

de AUREL MĂDÎRJAC

Unui gestionar meloman și necinstit:

*Eu i-am spus fără ocol
Că-i un meloman de clasă
Vai, ce-i place cheia sol!
(Dar și cheia de la cassă)...*

Unui grataragiu care fură la cîntar:

*Prea teribilul tău joc
N-o să-ți meargă iar și iar.
Dacă vrei să scapi de foc
Nu te-atinge de... grătar!*

Unui conducător auto, accidentat serios:

*Aflînd despre accident
Ți-am trimis imediat
Un proverb, cred, elocvent:
«Cînd n-ai cap, vai de Fiat!»*

și în special cu cei care manifestau veleități literare etc. Ionel Pavelescu, care de altfel a fost tutelat în timpul minorității sale de către fratele său magistrat, face unele aluzii în acest sens:

*Că-mi ia din spirit și l-am prins
Îl iert că nu-i răspunzător
Cu ticul ăsta s-a deprins
Din vremea când mi-era tutor.*

De asemenea nu amintește în nici un fel de persecuțiile ministrului de justiție G. Mîrzescu, persecuții care au jucat un rol hotărîtor în viața și cariera sa.

Trecînd la considerarea operei lui Cincinat Pavelescu, Marcel Duță, deși afirmă că în viață poetul s-a bucurat de o celebritate pe care n-au avut-o scriitorii mai mari decît el, nu explică acest straniu fenomen. O cercetare mai aprofundată ar fi făcut incursiuni în mentalitatea epocii, arătînd că cititorii refractari importului de curente literare, au găsit în Cincinat un tradiționalist elegant, muzical, melancolic, plin de o tristețe ușoară, cu nuanțe auto-ironice, lipsit de problematici grave care neliniștesc. Gustul cititorilor din acea vreme era al unor oameni care trăiesc «la porțile Orientului, unde totul este luat cu ușurință», așa cum este citată observația lui R. Poincaré de către Matei I. Caragiale în mottoul romanului său «Craii de Curte Veche». Cincinat Pavelescu a fost poetul promovât de această mentalitate, pe care o avea și el. Cine crede că pe vremea aceea

celebritatea lui Cincinat s-a datorat epigramelor sale se înșeală. Aștăzi însă circulația lui este hotărît tributară numai acestor epigrame

Dar criticul și istoricul literar, care judecă poezia unei epoci cu aparatul estetică respectivă, știe să detecteze frumusețile chiar dacă nu sînt eterne ale acelei poezii. G. Călinescu a găsit, de pildă, frumuseți remarcabile și în poezia italianizantă a lui Heliade Rădulescu, pe care cei neavizați o socotesc hilară.

Oare de ce i s-o fi pîrînd lui Marcel Duță destinul literar al lui Cincinat «o farsă scilpitoare cu sfîrșit amar»?

Farsă? Exclus, pentru că epigramistul nu poate fi conformist.

Scilpitor? Poate.

Sfîrșit amar? Evident, dovadă studiul lui Marcel Duță.

UN «TÎNĂR» REVOLUȚIONAR.

Correspondentul nostru M.D. din comuna Bălățești, județul Neamț ne semnaleză că în revista «Ateneu» nr. 344 a.c., în articolul «Moldova în primăvara anului 1848», semnat Relu Leoveanu, se afirmă că filozoful V. Conta a făcut parte dintre fruntașii exilați în urma acțiunilor revoluționare pașoptiste. Știînd însă că autorul «Teoriei ondulației» s-a născut la 15 noiembrie 1845, rezultă de aici precocitatea filozofului, care, la doi ani și patru luni, s-a manifestat și ca un temut adversar al tiraniei. Oare cum de l-or fi lăsat părinții?

NELL COBAR

— Iar ai venit întors de la serviciu?

VASILE ION

RADIO URZICA

Iubiți ascultători, aici programul 2.

Emisiunea de azi nu se transmite pe unde scurte sau pe unde lungi. Știrile noastre ultrascurte se transmit pe unde... a umblat Urzica în ultima vreme.

MUZICĂ DE CAMERĂ

Începem programul cu muzică de cameră interpretată de solista Eufrosina Guță din comuna Bălănești, județul Gorj. «Artista» și-a amenajat la domiciliul său o cameră în chip de depozit în care păstră ulei, zahăr, făină, orez, halva, carne și alte produse alimentare sustrate de la magazinul cu autoservire de pe strada Victoriei din Tg. Jiu.

Surprinsă asupra faptului, Guță a explicat: Păi de unde să știu eu că nu-i gratis? Acolo scrie numai «Magazin cu autoservire». Despre «autoplătire» nu scrie...

SONATĂ PENTRU CLUB

Vrem să vă informăm, ascultători și ascultătoare, că Fabrica de sticlă din Pădurea Neagră s-a înnoit cu un club care a costat 1 400 000 lei.

Clubul are brigadă artistică, orchestră de muzică ușoară, dar nu are nici o activitate pentru că nu are cine să coordoneze munca.

Cînd vezi că s-au cheltuit atîția bani ca să stea clubul degeaba, îți vine să spui: «E normal ca la Pădurea Neagră să se procedeze ca în codru!»

ALBUM DE ROMANȚE

Închidem emisiunea cu un ordin al Ministerului Industriei Construcțiilor de Mașini. Ordinul scris glăsuia că Uzina constructoare de mașini din Reșița trebuia să descopere în șase zile noi posibilități de sporire a productivității muncii. Tot în șase zile, aceeași unitate trebuia să descopere și alte căi de sporire a producției generale. Ambele descoperiri, care trebuiau făcute în cîteva zile, urmau să însumeze cîteva milioane de lei.

Nu știu ce s-a putut realiza în urma ordinului dat de M.I.C.M., dar în orice caz, în emisiune, a urmat romanța «Și lampa singură s-a stins»...

...peșemne cînd a auzit asemenea dispoziții.

TOT PE DRUM, PE DRUM, PE DRUM

La fabrica de țigarete «București» s-a găsit metoda de a se face scrum din bani, dar prin alte metode decît o fac fumătorii care și ei fac scrum din bani, cumpărînd însă în prealabil țigări. La fabrica citată, scrumul din bani se produce prin metoda transporturilor duble a tutunului, metodă care, deși «fumată», este la loc de cinste aci. Materia primă folosită ca trambulină pentru aruncarea banilor pe apa sîmbetei este tutunul din soiul «Bărăgan» care se colectează și se ambaleză la depozitul «Oltenița». De la Oltenița, tutunul este trimis pentru fermentare la fabrica de țigarete «București», după care fermentare tutunul face o nouă plimbare înapoi la Oltenița pentru alegere și finisare. De la Oltenița la București nu sînt decît 60 km, dar acești 60 de kilometri mînîncă anual fabricii de țigarete «București» cam 250 000 lei pentru transportul dus și întors al tutunului.

Ne gîndim că poate cei de la Ministerul Industriei Alimentare, forul superior al fabricii, o să rezolve problema celor două camere de fermentare, pentru a căror amenajare la Oltenița fabrica a întocmit o documentație deoarece, în prezent, cei 250 000 lei lovesc anual în beneficiile fabricii, despre care se poate spune că... drumurile le omoară.

O vezi stopindu-și lângă trotuar mașina de culoare albastră. Își scoate tacticos mănușile albe din nylon și se privește discret în oglinda retrovizoare. Apoi deschide ușa și-și scoate fotogenic un picior inciorăpat, oferind la discreția privirilor curioase minifusta. (Dar ce mini!)

Palidă (sau poate așa pare din cauza părului prea platinat), subțire, nu prea feminină, dar foarte emancipată, observi că-și începe ostentativ plimbarea pe bulevardele bucureștene, creanga. După un timp ochii încep să i se rotească în chip de morișcă, însoțită de zimbete ademenitoare și de fițielile anumitor părți. «Pasărea călătoare», venită din occident ca «turistă», începe căutarea «pradei».

Și iată că nu după mult timp la «Lido», «Ambasador» ori «Cina», seară de seară, se întreține cu Ovidiu, băiat destoinic, nu prea chipeș, dar cercetător cu prestigiu, care căzuse în «plasa» unei idile.

Veselă sau liniștită — după împrejurări — ținând mai mult la băutura decât Ovidiu, Helga împrășteie săgeți amoroase spre in-

terlocutor, stîlcind hazliu cuvintele românești și ride. Ride chiar și de ea. Și de Ovidiu, cînd o ia pe franțuzește.

Ovidiu îmbătat de succesul ce-i căzuse plească, începe să-și dea drumul la gură și-i turuie Helgăi ceva de-ale serviciului său (să-și dea importanță!) E trezit de confidența acesteia, provocată de momentele peregrinărilor făcute prin frumoasa capitală.

— Ar trebui să chibzuiești ce-mi spui! Eu

trebuie să scriu tot, cînd merg «acasă». Îmi plac. Să n-ai neplăceri.

Pentru că, vedeți dumneavoastră, Helga știe să învîrte între degetele-i lungi, deopotrivă și paharul și stiloul, dar să și mîngîie, cu exercițiul devenit o practică. Cu stiloul alege dintre mîngîierele trecute, informațiile secrete culese, predindu-le, cu teama de a nu fi pe plac stăpînilor care-au trimis-o.

— Ce să fac, «lucrez» așa și ciștig bine! Bani contează, se justifică ea.

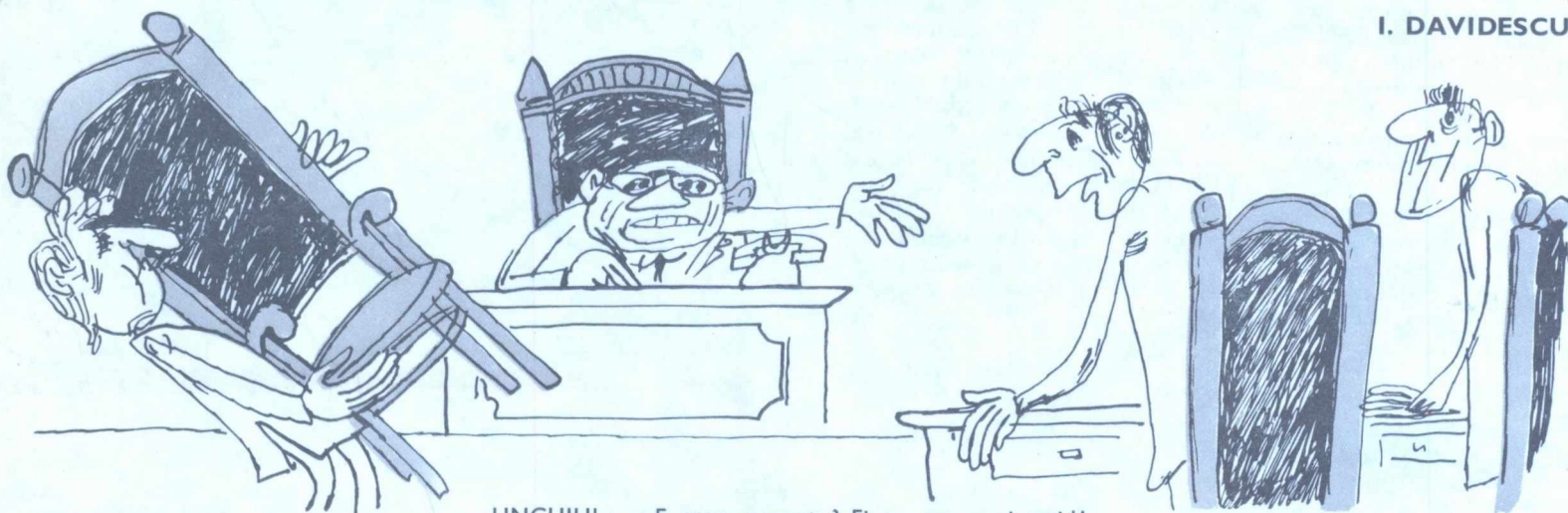
Helga e o femeie bine instruită. Știe precis ce vrea. Din pălăvrăgeala și ușurința cu care unii discută despre preocupările lor, ea își ciștigă existența, vînzînd pe-un gram de aur cele «pescuite».

Confidentă, șoptește la urechile lui Ovidiu:

— Ți-am spus doar ție, că-mi plac, alții poate rămîn în «plasă»!

PETRE HLADCHI-BUCOVINEANU

și
VICTOR JERCA

UNCHIUL: — E greu, nepoate? Fine, cuscre, ajutați-!

M. JOLDEA

Ce-au
avut
cu
Guguță?

Instalat la o masă în grădina unui local, Mache se lăsa mîngîiat de zefir pe gușă și de spuma halbei pe buze. Părea liniștit. Părea. Dar în fond Mache clocotea. Fierbea. După a treia halbă, Mache, care continua să fiarbă la foc scăzut, dădu un răcnet încît o vrăbiuță slobozî produsul spaimei chiar pe masa lui Mache.

— O halbă!

Și răcnetul se topi aidoma celui al leului de la Metro-Goldwyn.

— Salutare, Mache!

Privirea lui Mache se opri cu atîta dispreț asupra noului venit încît acesta, îngrozit, își duse mîinile în față pentru a acoperi o eventuală deschizătură uitată. Apoi cu o voce în care se puteau ghici calități de bas profund, îi spuse:

— Domnule, pentru dumneata nu mai sînt Mache! Sînt domnul Popescu. Așa după cum dumneata nu mai ești pentru mine Tache, ci un... oarecare!

— Mache, pentru numele lui Dumnezeu!...

— Te rog, fără «Mache»!

— Frate, explică-mi! Nu înțeleg nimic!

— Ce vrei să mai înțelegi, domnule? Nu ți-e destul că m-ai distrus?

— Eu? Cînd, nene?

— Aaaa! Vrei să știi și data ca s-o însemni în calendar ca pe o sărbătoare a ticăloșiei dumitale?

— Mache, nu arunca ușor cuvinte grele că mă inflamez... Iau foc! Mă jur că-s nevinovat... Nu știi nimic!

— Nu știi?

Urmă o explozie teribilă. Mache bătuse cu pumnul în masă. Doi pensionari se aruncară sub scaune strigînd jalnic: «Alarmă»!

— Nu știi? Dar că Guguță, copilul meu, a rămas repetent, știi?

— Păi...

— Dar că tu, pardon dumneata, ești profesor la liceul lui fiu-meu știi?

— Mache, dă-mi voie...

— De ceilalți colegi de teapa dumitale, care îmi persecută copilul, știi?

— Mache, lasă-mă să-ți explic...

— N-am nevoie de explicații! De ce a căzut Guguță al meu la istorie? El, care de mic copil era înclinat spre Istorie. Toată ziua citea fel de fel de istorii. De ce?

— Fiîndcă a susținut că Cezar, după ce i-a distrus pe Daci la Termopile, a tăiat nodul gordian strigînd «Alea jacta est»!

— Și ce? N-a strigat Cezar aceste

cuvinte la Rubicon? Astea-s fleacuri, domnule Tache. Guguță a încercat să mai împropăteze banalitatea acelorași noțiuni de zeci de ani... S-o mai umple de fantezie...

— Bine, Mache, dar Cezar s-a bătut cu dacia?

— Firește că nu s-a bătut, dar generația asta are mai multă personalitate decît noi, mai multă inițiativă. Nu se ia numai după buchea cărții. Dar la Fizică, poți să-mi spui de ce a căzut? Că de mic copil avea înclinații către această materie. Ba, cînd a aflat că un corp scufundat în apă pierde jumătate din greutatea volumului, a băgat aparatul de radio în bae ca să verifice, iar eu, ca un idiot, l-am bătut. N-am înțeles rîvna lui de a cunoaște...

— La Fizică a dat foaia albă. Iar la oral a vorbit despre flectometru cînd aparatul se chema reflectometru. Cum vroiai să-l treacă profesorul?

— Și pentru un «re» înaintea unui cuvînt, trîntești un copil?

— N-auzi, Mache, că și la teză...

— Ia lasă-mă, domnule! Într-o oră abia îți aduni gîndurile. Guguță al meu e un copil organizat. Dar la Geografie ce-au avut cu el?

— Ce să aibă? Guguță a încercat

OPOVESTE CU CÎRLIGE

de VICTOR PIȚIGOI

După ce ne-am prezentat unul altuia, colegul meu de cameră mi-a spus:

— Vreau să stau două săptămâni aici, la Sinaia. E aer curat și poate-mi ies cîrligele din cap.

Dintr-un foc, mi-a venit o bănuială. Zic:

— Aveți cîrlige în cap?

— Oho!

Încerc:

— Poate sticleți...

— Nu — insistă el. — Cîrlige.

— De care?

— De un țol, vai de capul meu! — se tingui el. Gîndește-te: zece mii de cîrlige pe zi!

Am pus mina pe valiză și am sbughit-o pe ușă, drept spre biroul de repartizări. Am spus:

— La dumneavoastră, aici, nu vin clienți care sforăie, care cîntă, care vorbesc în somn?

— Ba da.

— Atunci de ce nu mă repartizați cu unul din ei, de ce tocmai cu cel cu cîrlige în cap?

Funcționarii și-au făcut semn între ei și mi-au explicat că nu se mai poate schimba locul repartizat. Așa că m-am întors în camera mea. Colegul tocmai se bărbiera.

— Te-ai întors? — zice, — N-au vrut să-ți schimbe camera?

— N-am cerut.

— Nici să nu ceri. O să ne simțim bine amîndoi.

— Crezi?

— Sigur. O să discutăm despre cîrlige.

Și, pînă să zic eu ceva, și-a început istoria. Că lucrează la o fabrică oarecare. Numele nu contează. Că e la secția cîrlige. Că e economist. Că un cîrlig costă patruzeci și patru de lei. Că se vinde cu patruzeci, conform prețului aprobat. Zic:

— Cum? Costă 44?

— Da.

— Și se vinde cu 40?

— Exact.

— Și se vind multe cîrlige?

— Zece mii pe zi.

Am înșfăcat valiza și am sbughit-o din nou la biroul de repartizare. Le-am spus:

— Vă rog nu mă lăsați! Vă implor, dați-mi pe unul care sforăie. Îl prefer.

— Liniștește-te! m-au rugat ei.

— Nu mă liniștesc — am strigat. —

Dați-mi o mașină de calculat. Cit fac 44 minus 40 înmulțit cu zece mii...? Dați-mi o cameră separată.

N-au avut cameră separată și m-am întors la colegul meu.

— Unde am rămas? — mă întrebă el.

— La 44 lei.

— Aha. Așa e, prețul de cost e 44 lei. Dar cîrligul, de fapt, nu costă decît zece lei. Restul e regie.

— Cum regie?

— Adică salariile funcționarilor și alte cheltuieli secundare.

O clipă mi s-a părut că am și eu cîrlige în cap. Am recapitulat. Va să zică, cîrligul costă 10 lei, ei îl vind cu 40 și în loc să câștige 30 pierd 4 lei din cauza funcționarilor, care cu cheltuielile lor secundare au făcut praf cheltuielile principale.

Zic:

— Dumneata ești acolo funcționar, sau...?

— Economist.

— Și ce faci ca economist?

— Caut cauzele pentru care cîrligele sînt nerentabile.

— Cauți?

— Caut.

— Și nu le-ai găsit?

— Încă nu.

— Nu?

— Nu. Dar mă ocup. Mă obsedează. Nu-mi ies din cap...

Am sbughit-o. Înapoi la funcționara de la repartizări. Am căzut în genunchi și am strigat:

— Salvează-mă!

— Tot dumneata?

— Tot eu. Mă obsedează că-l obsedează. Nu-mi iese din cap că nu-i iese din cap. Dați-mi pe unul care sforăie și sînt fericit. Să sforăie pașnic și nevinovat. Să nu-i intre în cap că nu-i iese din cap ce i-a intrat în cap. Să vorbească năzbitii în somn. Dar să nu le rostească treaz, că nu rezist.

Mi-a spus că nici dînsa nu rezistă și m-a trimis înapoi în camera mea. Și m-am mai plimbat așa de cîteva ori, dar n-am să mai continui aici. Că dacă mai continui, poate nu vă mai ține răbdarea și întoarceți pagina.

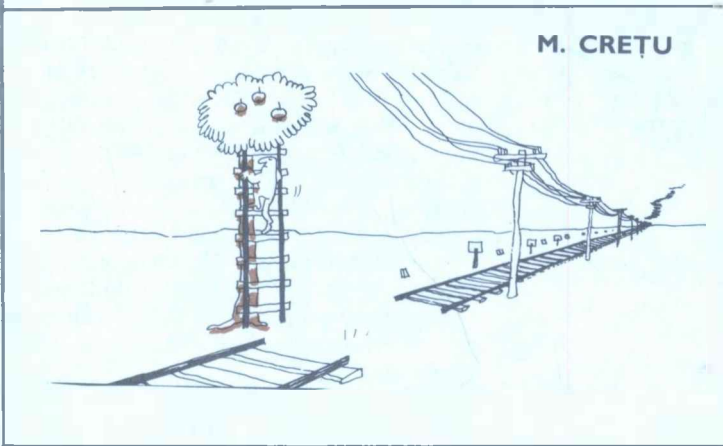
Să vedem cei care fac cîrlige, cit ii mai ține răbdarea cu economistul lor.

Ei cînd întorc pagina?

CIK DAMADIAN

M. CREȚU

să-l convingă pe profesor că cea mai mare cascadă e Himalaia și că Kracatoa nu e un vulcan, ci un oraș în Mexic. Bine înțeles că profesorul l-a întreat de două ori: «Ești sigur de ceea ce spui?»

— Păi da! Ca să-l deruteze. Ca să mi-l nimicească la Geografie pe Guguță care avea înclinație de mic copil. Fugise de-acasă ca să facă o călătorie în India. L-am prins cu miliția. Deci de mic...

— Știu. Dar Himalaia cascadă? Ce zici?

— Ce să zic? Alt profesor cu suflet l-ar fi corectat, i-ar fi dat un opt și gata! Dar la Zoologie?

— Acolo a răspuns că tigroaica face ouă și le clocește singură!

— Mînca-l-ar tata! Așa e el, mucalit! Și ce înclinație avea spre Zoologie! De mic copil prindea șopîrle ca să le ia pielea și să le studieze. Am fost sigur că se va face zoolog. Și la Română de ce mi l-au trîntit?

— Fiîndcă n-a scos o vorbă. Tăcea ca un pește.

— Cred și eu. Cînd au văzut că dau toți în el... e vorba și de demnitate! Și tu n-ai putut să intervii cu o vorbă, două, acolo?

— Cum să intervii, Mache? Ba încă cel de Română a făcut remarcă: «Păcat! Un băiat așa de frumușel să fie surdo-mut!»

— Aaa, își mai bătea și joc de el? Trăsni-l-ar să-l trăsnească! Va să zică, dacă un copil are idei personale, dacă gîndește după optica lui, dacă e mucalit, dacă nu buchisește, gata... îl lăsăm repetent! Bravo! Halal să vă fie! Și dacă acest copil, în disperare, cine știe...

— Mache, tu ai fost vreodată la școală să vezi ce face Guguță și cum învață?

— Să-mi spionez copilul? Însemna să-i distrug personalitatea. Și sensibil cum este mă tem să nu facă o prostie...

— Nu cumva e tînărul ăla care se plimbă cu fata aia de gît?

— Ba da, mînca-l-ar tata! Zdrobit sufletește cum este, cred că nici nu mai știe ce face!

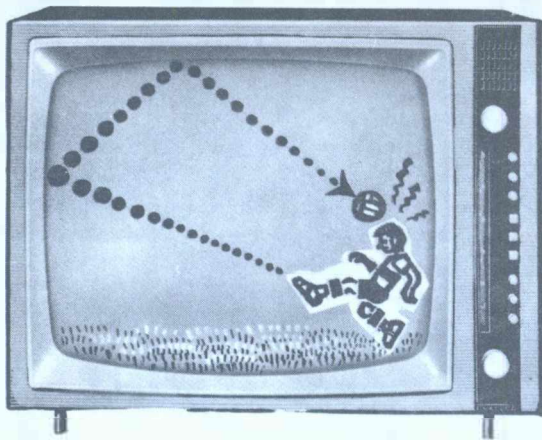
— Mache, mai bine l-ai retrage și l-ai da la altă școală...

— Imposibil! Anul ăsta îl ia la armată. Și e a treia oară cînd rămîne repetent din cauza voastră! Mai bine să-l chem la o bere... să nu se creadă singur pe lume! Guguțăăă! Vin' la tata!

A. OCTAVIAN

FĂRĂ CUVINTE

FĂRĂ CUVINTE

Cunoaștem, dragi cititori, din manualele de școală, o sumedenie de calamități: cutremure, uragane, inundații, grindină sau alte dezastre naturale cu sau fără asigurare ADAS. Evident, există și calamități pe care și le face omul cu mâna lui: călătoria cu tramvaiul 12, comandă telefonică la Aragaz, fructe cumpărate de la unele Aprozare, precum și nenumărate alte calamități asemănătoare din care umoriștii scot o piine bună de aproape un sfert de secol.

Iată că din Iași ne parvine o știre de-a dreptul senzațională: T.A.P.L.-ul a descoperit o calamitate pe plan local. Adică nu T.A.P.L.-ul ci salariații lui din bufete și restaurante sînt descoperitorii acestui nou și distrugător fenomen, care nu se numește nici uraganul Flora, nici cutremurul din Alaska, nici inundațiile din Italia. Calamitatea se intitulează, științific, sticlă goală de rachiu. Sau de puică. Sau de vin. Cu alte cuvinte calamitate de regiune, calamitate rozé de masă, sau calamitate bătrînă de Pitești. Și uite așa, pe nesimțite, am intrat în miezul nenorocirii.

Înghițiți, dragi cititori, în prealabil cite un carboxin pentru ca să vă cutremurați liniștiți la înfiorătoarele peripeții ale unor sărmance sticle goale. Nici măcar pline, iubiți prieteni, ca să spunem, vorba ceea, să te cutremuri pe două cărări.

Desfășurarea e simplă: în cursul zilei, restaurantele și bufetele Iașilor sînt vizitate de o grămadă de mușterii. Unii vin să se cinstească fiindcă au luat primă, alții dimpotrivă, dau pe gît ca să uite că n-au luat primă, unul bea de bucurie că se însoară, altul bea de bucurie fiindcă dimpotrivă, unii beau pe la mese birfind, alții birfesc pe la mese bind, mă

FĂRĂ CUVINTE

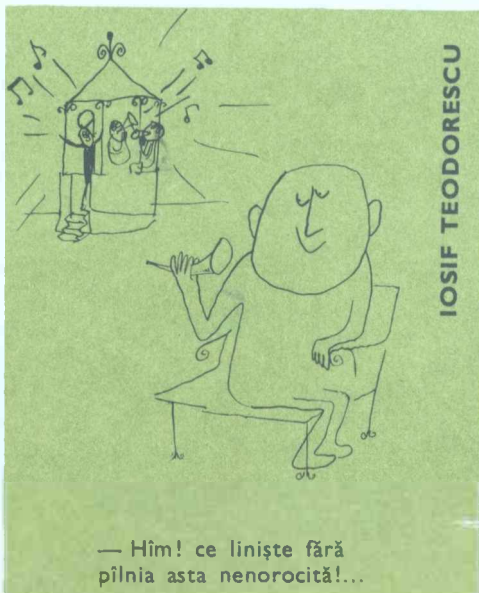
ILIE BARBU

rog, la Iași se bea pe diferite coordonate, intrucit Cotnarii sînt la doi pași, dacă mai poți să-i faci.

În felul acesta, ospătarii adună în fiecare seară sute și mii de sticle goale, pe care le depozitează afară pe trotuare, rînduite în ambalaje. De ce pe trotuare? Întrucit, depozitate în mijlocul străzii, camioanele și autobuzele le-ar transforma în cioburi. Așa că singurul loc valabil rămîne trotuarul, atîta vreme cît în interiorul unităților nu există spații corespunzătoare.

Dar vai! În instelatele nopți de vară, în vreme ce îndrăgostiții își țes poveștile eterne în parcurile Copoului iar visătorii, ascunși în taina umbrelor își îmbrățișează viitoarele sau aproximativ viitoarele tovarășe de viață și de sacoșă, diverși indivizi îmbrățișează

— Him! ce liniște fără pîlnia asta nenorocită!...

— Urgențele dincolo, la tov. Popescu!

grămezile de sticle goale, cu înamorate șoapte: «Ah, iubitele mele! Mîine vă duc la I.R.V.A. și vă cedez pe un leu șaptezeci bucata! Veniți la pieptul meu, iubitele mele, goale! Goale!» Iată un treaptaș rentabil!

Iar T.A.P.L.-ul, în adresele către restaurante, are o logică de fier: «Vă lipsesc sticle? Plățiți!...». Și ospătarii, în frunte cu dragii lor responsabili, li se reține din salariu contravaloarea sticlelor dispărute în vraja nopților de vară!... Iar aceștia, la rîndul lor, fac contestații la comisia de litigii de pe lingă T.A.P.L. Oamenii noștri arată în contestații că ei sînt angajați ca ospătari, nu pe post de pază de noapte, și că la închiderea localului e dificil ca fiecare bufetieră să-și încarce în spinare cîte patru lăzi cu sticle goale, pe care, a doua zi dimineața, să le aducă din nou la bodegă. Și uite așa, din 1967, salariații localurilor ieșene scriu jalbe toată ziua, se fură sticle toată noaptea, iar comisia de litigii nu funcționează nici ziua nici noaptea, deși H.C.M.-ul prevede clar că orice contestație trebuie judecată în termen de 5 zile.

O să vă istorisim și motivele încetării din viață a acestei comisii de litigii. Asculțați oameni buni și minunați-vă! Președintele comisiei de litigii a T.A.P.L.-ului, Bidașcă Dumitru, nu mai este salariatul T.A.P.L.-ului din 1967. I s-a desfăcut contractul de muncă pentru niscaiva nereguli. Prezentînd probabil temeinice garanții morale, datorită acestor nereguli, conducerea T.A.P.L. i-a căzut în genunchi, implorîndu-l să rămînă baremi mai marele peste comisia de litigii, intrucit în această funcție a dat bune rezultate, îngropînd în sertare un număr frumușel de dosare, amin. Printre aceste dosare figura și unul cu suma de 1 743 lei, imputată chiar vajnicului președinte. Și ce s-a gîndit omul?... «Dacă mă autojudec și mă autosanționez, o să se spună că mă autoflagelez. Și nu e sănătos. Dacă mă autojudec și mă autoachit, o să se spună că fac familiarism cu mine. Și nu e just». Așa că a găsit soluția ideală: nu s-a mai judecat nici pe el, n-a mai judecat nici pe alții!... În definitiv, e un dumnezeu în ceruri și o să ne judece dumnezeul pe toți, la tribunalul de apoi.

Ar fi și aceasta o alternativă, dar, conform informațiilor obținute, n-am auzit ca în ceruri să funcționeze o comisie de litigii pe profil de sticle furate... Mai cu seamă că acolo vinul nici nu se bea din sticlă.

D-aiă mă-ntorc și zic: să se termine odată cu calamitatea asta! Drept care, ridic sticla goală și strig: Prozit!...

Sînt curios ce-or să strige cei de la T.A.P.L. Te pomenești c-or să strige: «Care ai reclamat bre, că te fac cioburi!».

Dar n-aș crede...

Ați auzit?... Celebrul Ostop Bender și-a făcut apariția în Capitală și, după cum știu din sursă sigură, operează cu un deosebit succes «întorcînd pe dos» fel de fel de gură-cască. Cine este acest Ostop Bender autohton?... E un oarecare Dobre Tudor, salariat la «Mașinexport», întreprindere la care s-a angajat cu niște acte de studii false, dar ia leafa în sute veritabile.

După «Mașinexport», ochii lui Dobre Tudor s-au ațintit asupra spațiului locativ, unde a găsit un teren prielnic pentru talentele sale. Avea omul nostru casă bună, situată în plin centrul Capitalei — str. Brezoianu nr. 7 —, dar nu-i ajungea numai o casă; a vrut două și spațiul locativ două i-a dat. Adică i-a mai repartizat o garsonieră — tot central — pe str. Brezoianu la nr. 6 — dar inspectorul de pe atunci de la Spațiul locativ al fostului raion V.I.Lenin, Ionașescu, ori c-o fi fost inimă largă ori mai știu eu cum, cert este că nu i-a făcut ștergerea din vechiul spațiu. Așa că Dobre figura și în apartamentul nr. 13, și în garsoniera nr. 22.

Între timp însă maestrul autohton al combinațiilor s-a gândit la o altă combinație și a făcut stabilirea părinților săi în Capitală, aducîndu-i chipurile din comuna Căciulați spre a avea grija lor. De fapt i-a adus avînd grija lui pentru că părinții săi n-au părăsit niciodată comuna de baștină, ei neavînd nici măcar idee de adresa la care locuiesc în... București.

Se pune întrebarea: Oare n-a observat nimeni aceste nereguli?

Ba da, a observat cineva care a făcut o sesizare la Direcția spațiului locativ al Municipiului București care, cu adresa nr. 4043 din 27.VI.1967, comunică organelor superioare: «În concluzie, în urma verificărilor noastre, a reieșit că Dobre Tudor, simulînd aducerea părinților în Capitală, a urmărit obținerea a două camere în apartamentul nr. 13 din str. Brezoianu nr. 7». (În acest timp Dobre Tudor făcuse schimb de locuință, cedînd garsoniera din Brezoianu nr. 6 unei vecine de apartament, mărîndu-și astfel spațiul locativ din Brezoianu nr. 7). Va să zică la 27.VI.1967, și încă cu mult înainte, Direcția spațiului locativ cunoștea matrapazlicurile lui Dobre Tudor, dar măsuri efective nu luase. De ce? Pentru că chestiunea stabilirii părinților, cit și a spațiului locativ al marelui maestru, se afla în litigiu la instanțele judecătorești unde combinatorul bucureștean, în susținerea cauzei sale, se folosea de niște acte nereale. Nu era oare de datoria Direcției spațiului locativ ca, o dată cunoscînd adevărul, să informeze organele de justiție?... Ba da!... Și credeți că n-a făcut-o? A făcut-o!... Dar cînd?... După ce se judecase și recursul, adică la data de 25 septembrie 1967. Așa că această înștiințare a ajutat întocmai «ca ventuzele la un mort».

De atunci s-a pornit un întreg șir de sesizări și adrese, dar șirul de măsuri nu s-a pornit. Toate adresele confirmă că cele două instituții, adică Spațiul locativ al Sectorului 6 și Direcția spațiului locativ al Municipiului București, au fost induse în eroare de Dobre Tudor. Dar Dobre rămîne pe poziție, adică în cele două camere.

Dar într-o zi s-au anunțat măsuri. Direcția spațiului locativ al Municipiului București ne-a răspuns că: «S-au dat dispoziții ca de urgență să se repartizeze spațiul locativ deținut în plus în mod nelegal de Dobre Tudor unei alte persoane îndreptățite».

Dar nici după cîteva luni spațiul în cauză n-a fost repartizat cuiva și nu va fi repartizat pentru că în prezent Direcția spațiului locativ al Municipiului București se dezice de propriu-i răspuns.

Din romanul lui Ilf și Petrov se vede că celebrul Ostop Bender i s-a infundat totuși pină la urmă! Dar Ostop a ținut două volume.

Pesemne că Dobre are suflu pentru trei.

Desene de A. POCH

La Craiova, Casa agronomului, proiectată de DSAPC Craiova, a fost dată în folosință fără a se fi pus la punct alimentarea cu energie termică. Refacerea a costat 1 210 000 lei.

— E cam răcoare aici.
— Lăsați, tovarășe inginer, imediat o să vă treacă nădușile!

Jumătate din capacitatea îngrășătoriei de taurine a I.A.S. Giurgiu nu va putea fi dată în folosință la termen deoarece departamentul I.A.S. a modificat soluția tehnică de evacuare a gunoiiului.

Fără comentarii

Amenajarea restaurantului-cofetărie din Comănești a costat 1 950 000 lei, dar fondurile nu vor putea fi amortizate deoarece unitatea lucrează cu pierderi.

— Ce părere aveți? Cum vă place? Ce aveți de spus?
— Încetează că acu' zic ceva... de dulce!

Fabrica de nutrețuri din Beșegsău va fi dată în funcțiune cu o întârziere de peste un an, din vina constructorului (întreprinderea nr. 13 Construcții Montaj Timișoara)

Vițelul la poarta... veche.

UMOR DE PE ALTE MERIDIANE

Un om mai în vîrstă întreabă pe un cunoscut:

— Am aflat că soția ta vrea să plece la Paris.

— Da, mi-a amintit de asta, dar m-am opus categoric.

— Totuși, se pare că a și plecat...

— Da, dar fără permisiunea mea.

La o școală sosește inspectorul, specialist în istoria artelor. Constată cu satisfacție că în clasă există o copie a tabloului lui Rafael «În-

gerul», care-și ține capul între miini.

— Frumos tablou — observă el.

— Și nu mai puțin instructiv — completează profesorul. L-am atîrnat acolo pentru ca elevii să-și dea seama cit e de urît să-ți sprijini capul în miini.

Funcționarul se grăbește la birou.

— Ce te tot grăbești așa? Crezi că fără tine n-au să poată face față? observă ironic soția.

— Cred că fără mine treburile vor merge acolo și mai bine, dar mă tem să nu ajungă la această concluzie și ceilalți.

Pe la ora trei dimineața milițianul oprește pe un necunoscut, care tira cu greu un cufăr enorm.

— Ce aveți în cufărul acesta? — întreabă milițianul.

— Din păcate, nici eu nu știu.

— Mă scuzați, tovarășe director, însă n-am primit primă pe primul trimestru.

— Nu face nimic, dragă. Te scuz!

O tinărară femeie se plinge medicului:

— De cînd m-am întors din concediu mă roșesc mereu, chiar și cînd sînt singură...

— Stimată doamnă, gîndiți-vă la altceva...

— Johnny, de ce nu dai sania și lui Micky?

— I-o dau! Eu merg din deal în vale, iar el din vale spre deal.

E vacanță. Doi băieți merg pe stradă și se întîlnesc cu profesorul. Unul din băieți îl salută respectuos. Cînd profesorul trecu, celălalt băiat spuse:

— De ce-l saluți, ești doar în vacanță!

În tren stă un domn și curăță o portocală. O cojește, îi pune puțină sare și o aruncă pe fereastră. Aceasta se repetă de vreo cinci ori. În fața sa se află o doamnă care-l întreabă:

— De ce aruncați pe fereastră niște fructe atît de scumpe?

— Eu nu mănînc portocale sărate...

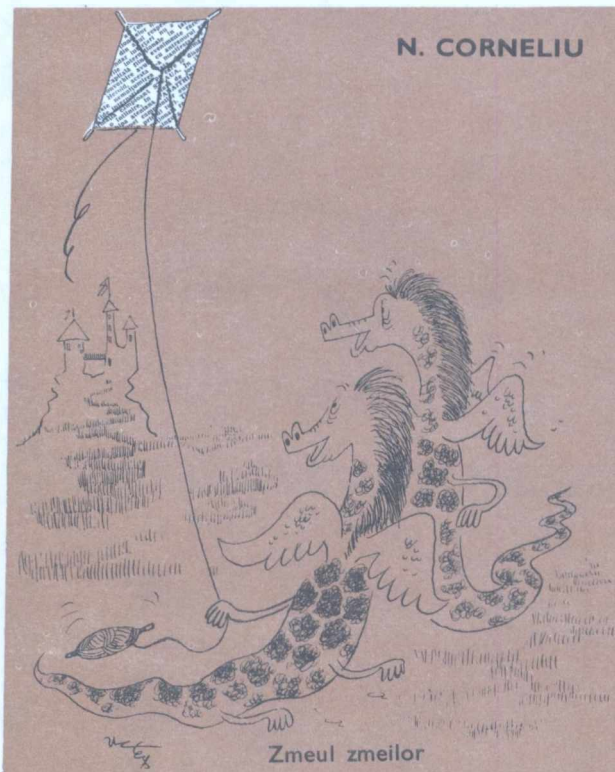
La bijutier se prezintă un domn:

— Vă înapoiez acest inel, pe care l-am cumpărat aici săptămîna trecută.

— De ce? Nu i-a plăcut domnișoarei?

— Inelul da, dar eu nu...

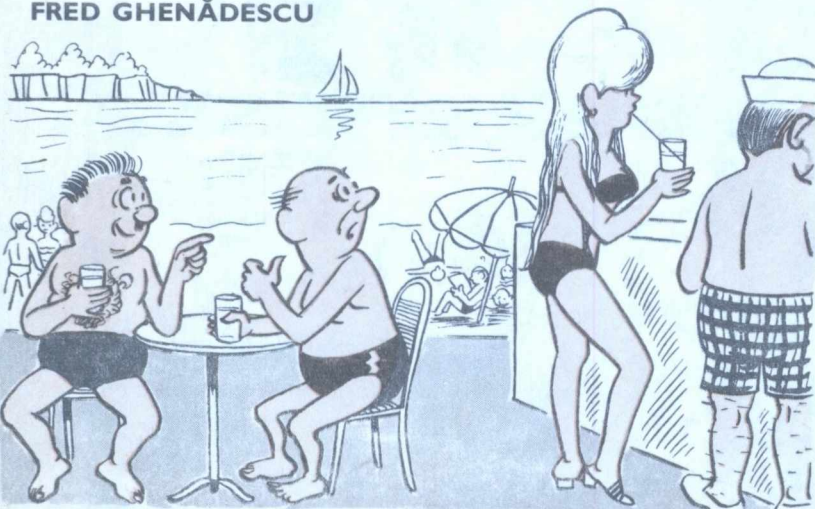
Culese de T. HOLBAN

N. CORNELIU

Zmeul zmeilor

FRED GHENĂDESCU

— Uite și fata mea!
— E de la prima soție?
— Ași, nu sîntem rude.

DRAGĂ URZICO,

Cu cîțva timp în urmă Întreprinderea de construcții și reparații Brașov a efectuat o serie de reparații la imobilul care adăpostește sediul Casei de Ajutor a pensionarilor din Predeal. Numai că reparațiile au fost făcute în așa fel încît oricine trece pragul acestei clădiri are impresia că vizitează ruinele din Pompei. Parchetul fiind fixat necorespunzător s-a degradat complet iar încăperile au un aspect dezolant. S-au tot dat de cître întreprinderea respectivă asigurări că se va trece la remedieri dar deocamdată nu s-a trecut la fapte. În schimb se fac în continuare calde promisiuni. Și cum «vorba volant — mizeria manet»!

Cîmpulungeanu B., Predeal

URZICUȚO,

CAP-ul din Movileni are un sector zootehnic cu care pînă nu de mult toți se lăudau și în dreapta și în stînga. Pesemne însă că fiind prea ocupați cu această treabă cooperatorii n-au mai avut timp să se îngrijească cum se cuvine de cei 89 de purcei sugari recent apăruiți din care cauză în numai trei luni frumusețe de guîțatori s-au «transferat» de pe lumea asta pe lumea cealaltă lăsînd în urma lor o febrilă activitate la contabilitate!

Acum la CAP-ul din Movileni nu mai spune nimeni — pagubă în ciuperci pentru că-i... pagubă în cotlete!

B. Constantin, com. Movileni, județul Galați

URZICUȚO,

În comuna Rusca-Montană, satul

Rușchița, Trustul de construcții Timișoara a ridicat un frumos complex comercial construind deasupra intrării o copertină din beton armat largă cît aripile unui avion de... tip «Aviasan». Dar datorită felului în care această copertină a fost făurită și montată ea a ieșit din șuruburi și stă gata să pice în capul celor care vin după cumpărături ceea ce determină clientela să treacă prin mari emoții. Unii, din acest motiv, mai fricoși, nici nu intră în magazin ci roagă pe alții, mai «cascadori» să le facă turuilele.

Așa stînd lucrurile, mă gîndesc că ar trebui pus un anunț în vitrină pe care să fie scris următoarele: «Vizitați cu încredere magazinul nostru unde găsiți de toate. Și riscuri!»...

Pop. D. (client prudent) com. Rusca-Montană, județul Caraș-Severin

URZICO DRAGĂ,

Cu un an în urmă la Fabrica de Ulei «Muntenia» din Capitală a fost dată în funcțiune o termocentrală care folosește drept combustibil reziduurile provenite de la decorticarea semințelor de floarea soarelui. Și face un fum termocentrala aceasta încît cei care domiciliază pe străzile din jurul fabricii nu mai pot deschide ferestrele, nu mai pot sta în curtea casei ș.a.m.d.

Trebuie urgent modificat ceva la această termocentrală pentru că în cartierul respectiv prea e... «Vară și fum»!

Roibu I., Loco

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

PANAIT PIETRARU — Loco

Lucrarea în proză are un subiect mult prea banal. În schimb, vă reproducem epigrama adresată scriitorului N. Tăutu.

Lui N. Tăutu pentru volumul «Cînd zîmbesc scriitorii și artiștii».

Am remarcat noua lucrare:
Umor scris cu-ndeminare.
Însă nu putem zîmbi
Fiindcă nu-i în... librării.

NICOLAE OLEI — Cluj

Cum pînă acum nu am dat o rubrică de anecdote, vă cităm în această pagină una din cele traduse. Mai trimiteți.

— *De ce plînge frățiorul tău?*

— *Dacă dumneata, nene, n-ai avea dinți, n-ai avea păr, n-ai ști să umbli și nici să vorbești, n-ai plînge?*

C. BÎRLĂDEANU — Galați, GH. IONAȘCU — comuna Gura Vadului, jud. Prahova, MATEI NEDELCU — Roșiorii de Vede.

Desene școlarești. Nu au obținut notă de... trecere în revistă.

PETRE NOVACONI — Lugoj

Anecdotele dv. și-au mai dat duhul o dată în... «Gluma».

FLORIN DOBRESCU — Galați

Desenul e prea macabru. L-am înmormîntat la coș.

CONSTANTIN BELU — Craiova

«Spicul optimist» e cam năstrușnic. Aflăm din poezia dv. că acest spic va fi în curînd călătorul dornic să zugrăvească cerul cu vopselele minții (?), că scoate frumuseți din luciul mării, că asaltează stîncile (!), că stă de vorbă cu apele, cu munții și cu glas de privilegiatoare le spune o teribilă noutate: «sînt spic și vreau ca piinea mea să fie cea mai hrănitoare». Ce vreți să spuneți prin acest spic cu talente de turist? N-am priceput.

ION SANDULACHE — Galați

Mă voi folosi de una dintre replicile pe care le indicați chiar dv. drept răspuns.

*Omul cînd scrie ceva
Cînd nu știe mai întrebă
Dar cum vād eu, dumneata,
Scrii ca să te afli în treabă.*

BUJOR TODERICI — Lugoj

Pe marginea poeziei «Dragoste» faceți următoarea remarcă: «Scrișă de mine, și pentru mine». Era exact ceea ce vroiam să vă spun și eu.

VICTOR BĂNICĂ

— Toanto!! Nu așa ți-am spus să întorci mașina!!

GHICA VALERIU

FĂRĂ CUVINTE

FL. GHEORGHE — Loco

În poezia «Provenire» scrieți într-una din strofe:

*Dacă cauți în scriptură
Apariția omului
Ai să dai de-o aventură
Scrișă-n versul secului.*

Poate ați vrut să spuneți «scrisă-n versul secolului», dar nici expresia cu secul nu e greșită. Arată exact cum a fost scrisă această poezie.

GH. VLAD — Brașov

Da. Cîteva dintre cugetările referitoare la critică au scăpat de... critică.

- Uneori cel care te critică îți face un rău, iar cel care te laudă, două.
- Nu mă critică în ședință ca să mă poată birși pe la colțuri.
- Critica unora este ca barometrul — indică urcările și coboririle de pe... schemă.
- Să nu dorești moartea păcatosului, ci numai a păcatelor.

ION SAFTA — comuna Rozavlea, jud. Maramureș

Întrebarea din epigrama adresată «unui

mare poet» e destul de ciudată:

*De ce vrei să te-afirmi fecior de casă
Cu poezii bune numai pentru masă
Nebunilor ce latră la stele uitate
Și doamnelor de pică în lume răsfățate?*

Nu mă dumiresc unde ați putut intilni dv. un asemenea poet și mai ales un asemenea auditoriu compus din dame răsfățate și nebuni care latră? Poate n-ar strica să frecvențați un cămin cultural... În felul acesta părerile dv. vor reveni la normal.

ION POPESCU — Iași

Desenele sînt slabe. Multe cugetări sînt teribil de sumbre. Iată una dintre ele:

• *Ciorile sînt sufletele oamenilor vii, iar porumbeii sufletele oamenilor morți.*

Parafrazindu-vă, ași putea să vă spun că ați scris această cugetare fără pic de... cioară. Prea vedeți totul în negru.

ALEXE MARINESCU — Cîmpulung-Muscel

Idei mistice. Interviuul dv. cu Isus («De vorbă cu Isus») și poezia «Ce e omul, ce e viața» sînt foarte departe de tematica unei reviste de satiră și umor. Coboriți pe pămînt, pentru că altminteri rămîneți în... aer.

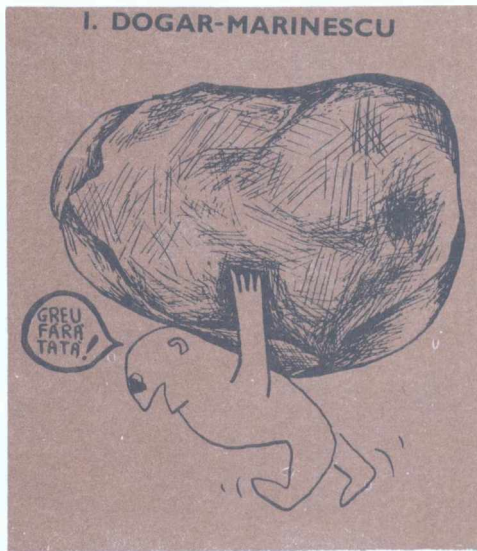
VALERIU GHICA — Brașov, VICTOR BĂNICĂ — Simeria.

Deocamdată, da! Chiar în pagina de față publicăm caricaturile dv.

Deocamdată, nu!

Dondoș-Boer — Brăila, Mihai Teleanu — Loco, Ionel Vancu — Cernavodă, Andrei Pal — Oradea, Maria Crișan — Cluj, Florica Filimon — Brașov, Pavel Bucșa — Loco, Gh. Căpățînă — Loco, Horia Panaitopol — Loco, Mircea Baicu — Loco, A. Popescu — Iași, Gh. Panișov — Botoșani, Z. Culiseriu — Sighișoara, Stan Iordache — Brăila, Dumitru Dragon — Oltenița, Sovelciuc Teodor — Urziceni, Virgil Stoica — Constanța, M. Lerian — Loco.

I. DOGAR-MARINESCU

**„URZICA“
REVISTA BILUNARĂ
DE SATIRĂ ȘI UMOR**

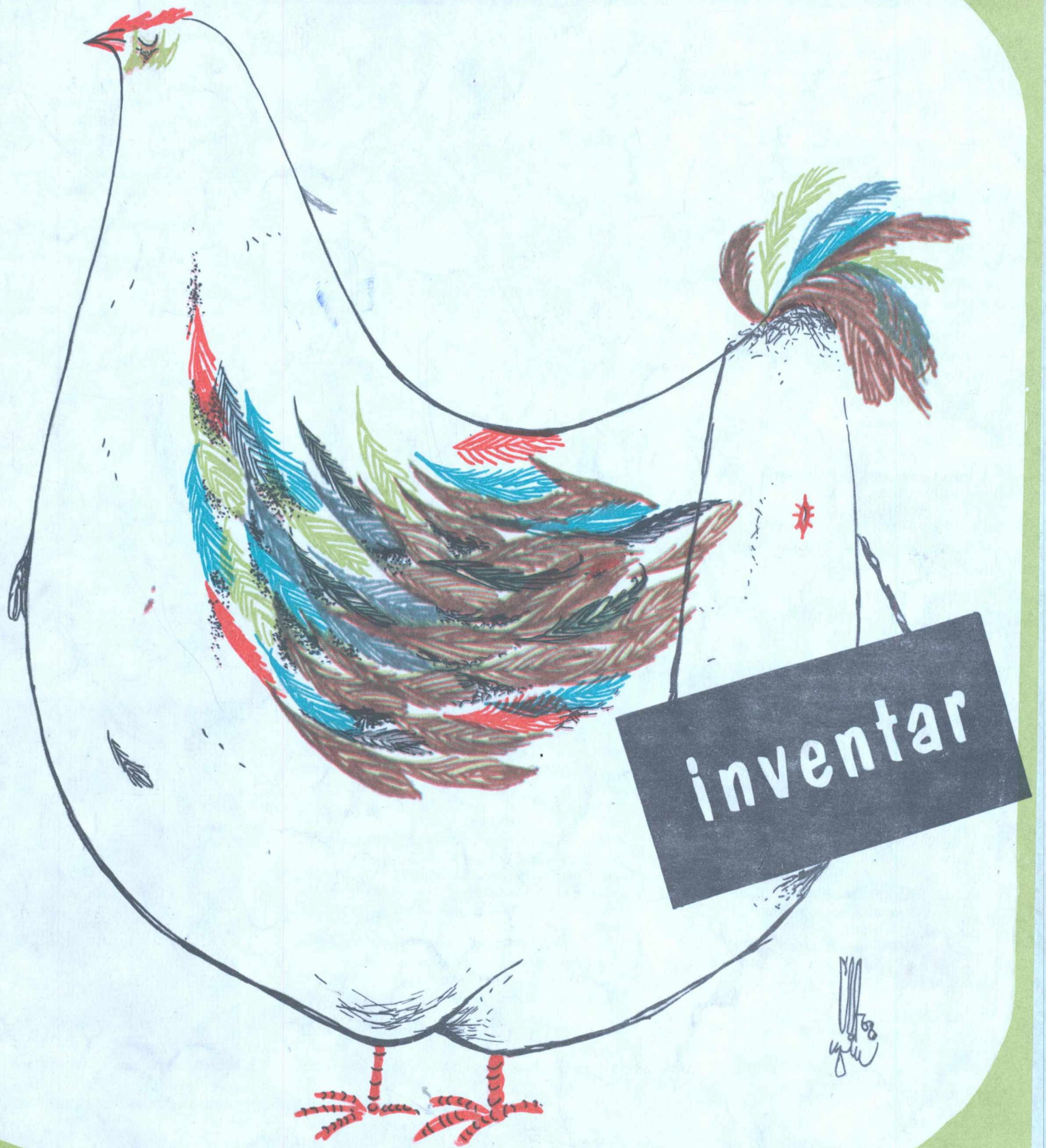
Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Școlii” 44.601

G. BADEA

— Vai ce mă bucur că te-ai înapoiat mai devreme!

N. CLAUDIU

urzica